

Jensen og Nielsen Nomadeliv 2020–21

**Dagbogsblade fra Pøt Strandby
16. januar – 13. februar 2021**

16. januar 2021 – Vi er flyttet til Jylland

Helt efter planen fik vi i går pakket bilen i tide til at kunne forlade det lille hyggelige hus i skoven. Det har været en perfekt ramme om vores ophold i Svanninge Bakker. Vi har jo booket huset igen i hele maj måned, og på det tidspunkt håber vi, at det bliver muligt at besøge museer og slotte og borge og kirker og alt det andet, som Sydfyn byder på. Vi har også planer om en god gang ø-hop med cykel. Mon ikke færgebilletter til de danskes øer igen i år bliver gratis. Det håber vi, og så tager vi cyklerne med om bord.

Når man flytter fra feriehus til feriehus, er man underlagt reglen om, at man skal være ude af det hus, man flytter fra kl. 10.00, men først kan komme ind i det hus, man flytter til kl. 15.00. At køre fra Svanninge til Pøt Strandby ville tage i underkanten af 2 timer, så vi havde mindst 3 timer til andre fornøjelser end landevejskørsel. Vi havde kunnet se Fyns eneste rundkirke, Horne Kirke, fra de forskellige udkigspunkter i bakkerne, i det fjerne, oppe på en bakke, men ganske tydelig. Vi har den endda også på billeder. Den skulle være interessant at besøge, og det var den absolut. Vi var lidt heldige, for der var ingen kirkelige handlinger, selv om det var en lørdag. Der kunne da godt have nogle fynboer, der skulle giftes, men måske er giftelysten ikke så stor hos fynske karle og møer i disse corona-tider, så vi havde kirken for os selv. Det er en smuk kirke og derfor et fint besøg. Men vi kunne nu ikke bruge alle 3 timer til kirkebesøg.

Horne ligger ikke langt fra Bøjden, hvorfra færger sejler til Fynshav på Als, så vi tænkte, at vi kunne køre de 7-8 km længere ud ad landevejen mod Als og se på færger. Da vi nærmede os, så vi en afmærkning til noget, der hed Bøjden Nor. Nor plejer at være et område med vand. Norsminde er et andet eksempel. Eller også betyder det "til minde om Nors", som min FDF-leder hed i 1950'erne. Ja, det gjorde sådan set senere. Han havde i øvrigt en købmandsforretning på hjørnet af Borgergade og Havneallé, og den var kendt for i kælderen at have mindst et eksemplar af ethvert kendt dansk ølmærke på den tid. Der var godt nok heller ikke så mange dengang som i vore dage. Men alligevel, der var mange øl på lager. Jeg har set det selv og også smagt nogle af dem, da jeg blev gammel nok til at blive inviteret i kælderen hos Købmand Nors. Det var et sidespring, tilbage til Bøjden Nor.

Vi så som sagt afmærkningen til venstre, men fortsatte i første omgang ligeud, og så skal jeg ellers lige for, at der var ænder in Bøjden Nor. Et par tusinde godt og vel, de fleste troldænder, men også Bjergænder og svaner og måger. Nåh

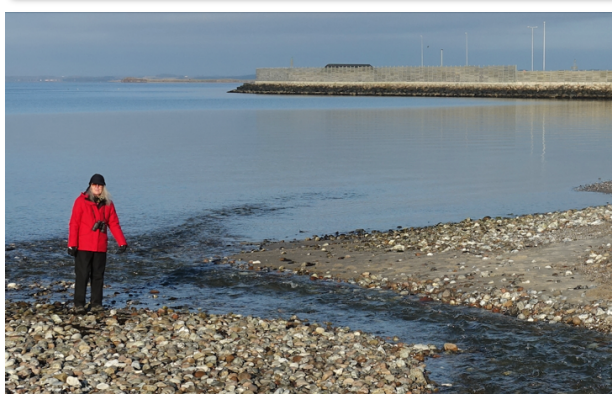

ja, de to sidste er godt nok ikke ænder, men de var der alligevel. Og de såmænd nok også ligeglade med, om de var ænder. Vi nåede ud for enden af vejen, men kom uheldigvis til at køre ind i opmarchbåsene til Bøjden-Fynshav færgeren. En (måske) ikke helt lovlig vending gjorde dog, at hybriden snart efter var på vej væk fra færgelejet. Vi stoppede og kiggede på ænder et stykke tid, inden vi fortsatte ud ad vejen mod Bøjden Nor. Et par hundrede meter længere fremme gjorde vi igen holdt for at se på fugle. Denne gang var det et par tusinde bramgæs, der gladeligt var i gang med at foragere på marken lige ved siden af vejen. Det er et flot skue, når en flok bramgæs sætter af på samme tid, tager en rundflyvning og vender tilbage med benene forrest. "Naturens jetjagere" kalder jeg dem.

Nu viste det sig, at Fugleværnsfonden siden 1982 har ejet området omkring Bøjden Nor. Der er anlagt et par p-pladser, der er informationstavler, en trampesti, og et par fugleskjul, hvor man kan stå ugenert og se på fugle. Vi tog turen ned ad trampestien helt ned til kanten af Sydfynske Øhav. Her ville vi følge stranden, stenet, bøvlet, vanskelig at gå på, men det gik. Vi troede, vi kunne gå rundt. Det kunne vi ikke. Efter en kilometers penge på den stenede, vanskeligt passable strand nåede vi til en brusende flod, som vi inspicerede grundigt og længe, indtil vi besluttede, at vi ikke kunne springe over, og at vi heller ikke kunne fylde sten i, så vi kunne komme videre. Der var en familie på den anden side af floden med et par børn. De havde de n rette størrelse, så jeg ovevejede kortvarigt, om ikke vil kunne bede dem at lægge børnene ned på tværs i floden, så vi kunne gå tørskoet over. Det blev ved overvejelserne.

Vi måtte vende om, gå tilbage ad den samme trampesti ved marken. Vi tjekkede lige de to fugleskjul. De havde det fint. Lidt længere fremme havde bramgæssene flyttet sig til en ny mark, nu ganske tæt ved trampestien. Endnu engang nød vi synet af flyvende, spisende, drikkende og skøjtede bramgæs. Der var is på vandet, så en del gæs havde bøvl med at stå fast.

Herefter gik det mod Pøt Strandby, hvor vi ankom inden solnedgang.

På fugletur ved Bøjden Nor

17. januar 2021 – Vi kigger os omkring

Det er blevet søndag, og vi har en hel del ting, der blot ligger så godt som urørt efter gårsdagens flytning; rullekufferter, tasker, rygsække (små og store), køkkenudstyr, olie, eddike, sukker, mel, krydderier, salt og peber m. fl., tøj (både rent og snavset), sko, toiletsager, madvarer (både frost og optøet, men dog kølige, da det har ligget i bagagerummet), rengøringsmidler, håndklæder og viskestykker, en kasse med bøger (nogle læste, andre ikke), medicin, et par flasker vin, en rest cognac fra min fødselsdag, hovedpinepiller, kamera, kikkert, Mac'er, iPhones og iPads, blyanter og kuglepenne, papir indkøbsnet og -plasticposer (Brugsen, Irma, Frederiksberg Bibliotek, Verdens Børn m.fl.), tørresnor, schweizerkniv, skruetrækker og andet småværktøj, plasticbatterier (nogle med indhold, andre allerede tømte), foldere og magasiner, kort og lignende fra turistkontorer, som vi har konsulteret (Rømø, Sønderborg, Augustenborg, Bryrup, Mols, Tåsinge, Juelsminde, men ingen fra Fåborg, der var corona-lukket, og nøglen blev udleveret fra Sparkømanden i Horne, som ikke havde turistbrochurer på lager) og en hel del andre småting, det vil føre for vidt at nævne eller opliste.

Med andre ord: vi rydder op, lægger på plads, fylder skuffer og skabe og gør langsomt huset i Pøt Strandby 350 til vores hjem. Det indebærer også, at vi flytter rundt på møblerne. Jeg ved ikke, hvad folk tænker på, når de møblerer sommerhuse, men det er i hvert fald ikke det samme som os. Ikke fordi, jeg mener, at den måde, vi stiller møbler op på, er den rigtige. Der er vel ikke noget, der hedder rigtig opstilling. Der er et par hvilestole, som er gode at sidde i og se håndbold, så nu står de med front mod televisionen. En 2-personers lænestol i blødt imiteret kernelæder står til gengæld umotiveret op mod en væg. Men her står den da egentlig meget godt. Den er for så vidt god nok til en eftermiddagslur.

Vi har naturligvis også fået opstillet 2 arbejdsstationer med vores Mac'er og mus og strømforsyning. Vi har ingen printere med, men det går egentlig forbausende godt uden printere. Nu har vi vænnet os til at lave indkøbslister på mobilen, printe som pdf og gemme i dropbox. På sin vis meget bedre. At spare papirprint er godt for miljøet, og pdf-print i dropbox er til rådighed på alle vores devices (moderne nudansk for elektroniske enheder), i modsætning til papirprint, som vi har det med at glemme, hvor vi har lagt, og det er ikke alle steder i landet man har containere til papir. Eller også har man til papir, og så har man ikke til pap, som det er tilfældet her i Pøt Strandby.

Papirfri print er i de fleste situationer godt nok, det er sværere at vænne sig at scanne dokumenter med mobilen. Vi har dog et problem med o-kort. Det er lidt træls at løbe rundt i en skov med et kort på iPad eller iPhone. Her savner vi et papirprint.

Og så blev det frokost. Og alt var godt. Så godt, at vi bag efter tog en lille vandretur rundt i området. Ned til stranden, hvor der både er en badebro og et par store rør med rindende vand med udløb i vandkanten, samme sted som badebroen startede. Jeg mener nok, at det er regnvand, mens Anne Marie er mere skeptisk. Det så rent ud, men det skal man selvfølgelig ikke lade sig narre af. Det var bidende koldt, så vi skulle ikke i vandet. Der var i øvrigt en fin udsigt ud over As Vig, som vigen hedder. Langt ude i det fjerne kunne vi se Ende-lave.

Vores hus ligger lige ved siden af Sønderby Skov, så efter strandturen blev det skovtur. Her fandt vi min-sanden en afmærket sti. Det viste sig at være "Kyststien Snaptun-Juelsminde". Vidste ikke, at den fandtes. Det ved vi nu. Hele turen er 14 km. Vi gik kun en lille del, gennem skoven, hen til det næste sommerhus-område. Det er vist Sønderby. Nu vendte vi om og gik hjem, ikke samme vej, for vi havde et kort på telefonen, som vi kunne gå efter. Det er godt nok ikke alle stier og spor, der er med på kortet, men vi fandt et spor, som vi kunne se stødte til en sti, der var med på kortet, så det spor fulgte vi, og ganske rigtigt, snart var vi på en sti på kortet, eller rettere, vi var på en sti i skoven, som var på kortet. Men det er jo alt for

langt og klodset at skrive. Kortet er i øvrigt ét, vi selv har tegnet med velvillig teknisk hjælp af MapMagic, der er et fabelagtig godt værktøj til brug for korttegning.

Og således gik søndagen med store og små gøremål og vandretur og kortlæsning og sti-finding. En del stier var noget smattede, og hvis de ikke var smattede, var de glatte. Temperaturen lå lige på nul grader. Bortset fra en flok flotte forbiflyvende svaner, så vi ingen fugle. Men mon ikke de dukker op, når frosten forsvinder.

Og nu er vi så på plads. I et typisk dansk sommerhusområde med 300-400 huse, placeret på små plots med hække omkring. Bøgehække, ikke liguster, men de har samme funktion. De steder, vi hidtil har boet siden september, har der været fine udsigter fra huset, til fugle, til både, til gårde, til skov, til øer, til lands og til vands. Her er der udsigt til sommerhuse. Men selv om selve sommerhusområdet er lidt kedeligt, er der ikke langt til stranden med den fine udsigt ud over vigen. Og Snaptun er ikke langt herfra, med en fin udsigt til Hjørnø og Horsens Fjord og sejlbåde i havnen og Havne-Caféen (lukket), så mon ikke der er udsigt til mange fine udsigter de næste fire uger.

As Vig med udsigt mod Hundshage

Svaner over bugten

20. januar 2021 – Vi har været i byen

Vi havde for lang tid siden besluttet, at når vi kom til Pøt, ville vi seriøst kigge os omkring på boligmarkedet i Horsens. Det gik *mandag* med. Ud over at kigge på fugle i haven.

Mandag formiddag så vi på et lille rækkehus i et helt nyt kvarter nord for Bygholm Sø. Det syntes vi godt om, så det tænker vi da på at købe.

Vi har faktisk også fået tilbudt at leje et rækkehus i Egedal, 5 km uden for Horsens i en lækker ådal, med en fin udsigt til Hansted Kirke. Det er også vældig interessant. Da vi i sin tid havde besluttet, at vi ville flytte til Jylland, tog vi et par dage til Silkeborg og så på lejeboliger. En af fremviserne fortalte, at de også havde en række rækkehuse i Egedal, så på vejen hjem fra Silkeborg tog vi rundt for at se nærmere på forholdene. Det brød vi os godt om.

Hobbit hytten i Raadved

Da vi i juni var en lille uges tid i Knebel for at være med til fejre Bodil's fødselsdag, den samme Bodil, som vi også fejrede jul med, tog vi igen et par dage til Egedal. Her boede vi på et B&B i Rådved, lækker sted, fint solskinsvejr, hytten mini-mini, men alt var der, køkken, bad, toilet, sovepladser, spisebord, terrasse, endda med gasgrill, terrassemøbler og fuglefløjt i haven. Når man skulle på toilettet, skulle man ganske vist pakke noget af køkkenbordet sammen, men det kunne man godt vænne sig til et par dage. En rigtig Hobbit-hytte. Vi kiggede igen på rækkehusene i Egedal og blev enige om, at her ville vi da godt bo. Der var blot den lille hage ved det, at der var venteliste, og vi var

nummer ca. 30 på listen. Vi tjekkede en gang imellem i løbet af efteråret, hvordan det gik med fraflytningen fra Egedal. Det gik overhovedet ikke. Folk blev boende. Så vi havde egentlig opgivet at få muligheden de første par år eller tre. Men nu kom udlejererne altså tilbage i sidste uge og spurgte, om vi stadig var interesserede. Det var vi da. Mandag eftermiddag gik derfor med at kigge på rækkehuset i Egedal. Nu har vi altså to options. Det er ikke let at skulle beslutte.

Tirsdag gik med en tur til København. Anne Marie skulle have guld i mund. Altså en ny permanent krone i stedet for den midlertidige krone, hun havde fået sat på kindtanden for en uges tid siden. Anne Marie skulle også lige aflægge et besøg hos Anne, en gammel veninde hun har siden Dignity-tiden. Så vi måtte ud af sengen på et ukristeligt tidligt tidspunkt for at nå til København inden kl. 12.00. Vi nåede det fint. Anne Marie fik aflagt besøg og fik en ny guldkrone. Måske skulle jeg til at kalde hende Dronning Anne Marie. Nåh nej, det går ikke, sådan én er der jo i forvejen. Hun er ganske vist ikke længere dronning over Grækenland, der var vist noget med, at manden, hed han Konstantin, kom til at støtte de forkerte generaler, og de måtte i eksil i et andet land. Hvis jeg husker ret, var det Småbritannien. Dengang hed det nok Storbritannien, men det er det jo ikke mere efter Brexit.

Vi startede tilbageturen fra Christmas Møllers Plads kl. 15.00, satte hybridens gps til Pøt Strandby og satte af. Det regnede, det var diset, og tåget, og det blev værre og værre. Senere blev det mørkt. Og stadig tåget. Alt gik alligevel fint indtil Horsens Syd-afkørslen. Ja, her gik det sådan også fint nok, vi fulgte blot gps'ens instruktioner. Tågen var tyk, så det var nok også det bedste. Så var det altså, at gps'en besluttede at tage en smutvej igennem en lille landsby i udkanten af Horsens. Indrømmet, den var kortere end den vej, jeg egentlig med mit mangeårige kendskab til Horsens ville have taget, men der var tyk tåge, så jeg tænkte, at det var nok var bedste at følge gps'en. Det var det ikke. Min gps og jeg er ikke de bedste venner. De fleste gange er det gps'en, der er den klogeste. Det var det ikke denne gang.

Vi trillede nu rundt i tæt tåge på Tyrsteds små landsbygader, forbi kirken, det så vi godt nok ikke, men den var der vist, alle veje manglede afstrøbing, der er heller ikke fortovej i Tyrsted, men fremad gik det da, godt nok langsomt, men dog fremad, lige indtil Søndrevej skulle slutte sig til Nordrevej. Her havde gps'en glemt at tjekke en vigtig detalje, her var der en afspærring af de velkendte rødhvide, tværgående brædder på stolper. Jeg tror såmænd, jeg kunne have kørt igennem, men jeg ikke sikker på, at min hybrid ville have syntes om det. Så der måtte vendes. Der var ganske vist

ikke en vendeplads, det var tilsyneladende en ny afspærring, og en vendeplads havde man måske tænkt på, men endnu ikke fået etableret. Der var heller ikke et skilt med blind vej, så hvordan skulle gps'en og jeg vide, at vi ikke kunne slutte os til Nordrevej lige her.

Nå, men altså, vende om på en smal villa-landsbyvej i tæt tåge burde vel ikke være et problem. Det var det heller ikke. Tilbage igen af Søndrevej, helt hen til Tyrstedvej, næsten samme sted som vi startede på landsbygadekørslen, og kort efter kom vi så ind på Nordrevej. Den var lige så smal og uden hvide striber, fortovej eller andet, der kunne fortælle en, om man stadig var på vejen. Det kunne man selvfølgelig høre. Og tågen blev tættere og tættere.

Efter en evighed, sådan føltes det, nåede vi ud på Bollervej på vej til Pøt, og resten var "piece of cake". Vi delte en flaske rødvin, da vi nåede frem.

Onsdag, i dag, har vi ikke gjort andet end at kigge på fugle, gå en tur til stranden og arbejde inde. Det regner stadig. Vi har heldigvis et glimrende regnsæt hver af os, så en tur i regnvej er intet problem. Især ikke i galocher. Og så kan vi næsten have stjerne for os selv. Vi fandt en bæk, grågrumset, lignede gylle, men lugtede ikke. Senere på turen fandt vi bækkens udspring, en lille dam, lige så grågrumset, og det er vel naturligt nok, at bækken, der bringer vandet fra dammen ned i vigen, er grågrumset, når det kommer fra en dam. Nede i bugten er vandet inde ved kysten i øvrigt også noget grågrumset. Jeg er ikke sikker på, at jeg har lyst til at bade i det. Heller ikke, selv om det var 28 grader.

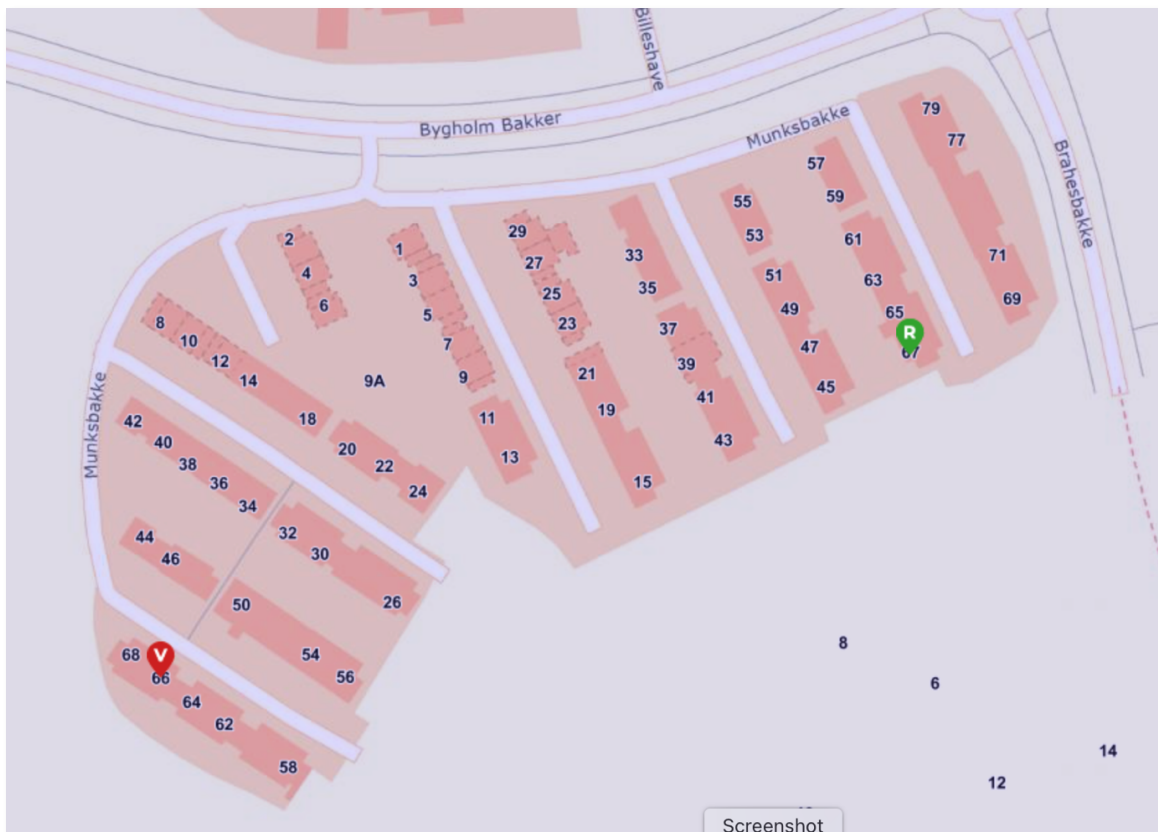
Fugle i haven

22. januar 2021 – Skal bolig, skal ikke....

Nu er det blevet fredag. Og vi har været ude i svære, svære overvejelser. Torsdag morgen troede vi, at vi skulle købe Munksbakke 67. Vi havde endda fået en købskontrakt og alle dokumenter tilsendt. De var godt nok ikke alle sammen blevet læst. Men det ville de blive, inden købskontrakten ville blive underskrevet. Vi havde også fået involveret en advokat, som på vores vegne skule sige god for aftalen.

Vi havde imidlertid ikke rigtig tid til at gøre mere ved det torsdag, da vi havde en frokostaftale i Horsens. Fredag morgen kom vi i tvivl. Det er et fint rækkehus, det er nyt, og det passer i størrelse til vores behov. Som ethvert andet rækkehus ligger det naturligvis på række med en række andre rækkehuse. I det her nybyggerområde er der 79 rækkehuse i en klynge omkring 6 beboerveje og en hovedfordelingsvej. Nr. 67, som vi havde fået tilbudt, ligger klemt mellem 2 andre rækkehuse. Det var det, der gjorde os betænkelige. Ville vi kunne finde ud af til den ene side at kigge over i rækkehus nr. 45 mod sydvest, og på den anden side kigge over i nr. 69 mod nordøst?

Vi havde imidlertid set, at nr. 66 med samme indretning som nr. 67, også var til salg, og det hus er betydelig bedre placeret. Det var imidlertid lige blevet solgt, sagde ejendomsmægleren. Surt show. Så nu var det tid til at klare hjernerne. Vi måtte ud i naturen og vandre.

Nr. 67 er ved det grønne "R", mens nr. 66 er ved det røde "V"

Det blev til en 5 km tur. På sommerhusveje, gennem skov, på stranden, langs havet, med udsigt til Endelave, op ad en trampesti på en skrænt, våd, smattet og glat, formodentlig plastisk ler (mon dog, men det lignede), op på en mark, følge kanten af marken hen til en stor ejendom med mindst 5 skilte med teksten "PRIVAT – INGEN ADGANG – ZUTRITT VERBOTEN". Tænkte, at det betød, at vi ikke måtte krydse over græsplænen. Vi testede det ikke.

Nu gik det igen ind i sommerhusområdet. Kortet viste, at der skulle være en sti for enden af en blind vej. Det var der også. Det var blot ikke på den sti, som vi gik på. Fandt jeg ud af ved senere nærstudier af kortet. Nå, men hjem kom vi. Meget klogere, end da vi startede hjerneklarings-vandringen. Enden på

vores husovervejelser blev, at vi ville leje rækkehuset i Egedal ved Hansted Lilleå. Hvis det altså ikke var udlejet i forvejen. Det var det ikke, sagde udlejeren. Hun sagde i øvrigt, at hun var glad for, at vi ville leje huset. Hvad skal man så lægge i det?

Smuk sol over As Vig

Så nu slutter nomadetilværelsen snart. Når vi er færdige her i Pøt, går turen til Husby, og derefter midt i marts til Egedal for at gense vores bohav. Det bliver rart.

At beslutte sig for en ny bolig er utrolig svært. Her taler jeg med mange, mange års erfaring. Min mor boede i den samme lejlighed i 54 år, min svoger bor i det samme stuehus, som han blev født i for 76 år

siden, og sådan er det for mange mennesker. Man finder et sted at bo, og så bliver man der, til man bliver båret ud, som min mor sagde.

Vi har det anderledes. Vi flytter og flytter. I perioden 1984-2003, fra vi flyttede sammen, til vi kom tilbage fra Afrika, boede vi 21 forskellige steder, 12 steder i Afrika og 9 i Danmark. Det er knap og nap ét år i gennemsnit hvert sted. Nu er gennemsnitsberegninger ganske vist en mærkværdig disciplin, som denne lille historie beskriver, men alligevel:

”To økonomer var på bukkejagt sammen, langt ude i skoven. En buk dukkede op. Den første økonom skød forbi til venstre, mens den anden økonom skød forbi til højre. De blev dog hurtigt enige om, at de i gennemsnit ramte begge to”.

Men nu har vi altså besluttet for Egedal, og nu skal vi have fat i ADAM, der har haft fornøjelsen at passe på vores jordiske gods. Mod betaling forstås. Vi har vist altid været en guldgrube for flyttefirmaer.

I øvrigt er vi, siden 2003, da vi sluttede vores Afrika-eventyr, blevet lidt mere stationære. Herefter er det kun blevet til 5 forskellige boliger. Foruden det løse. Nomade-boliger og andet kortvarigt.

Nu skal vi altså til det igen. Vi overtager 1. marts, så vores nomadetilværelse stopper noget tidligere end planlagt. Vi genoptager nok fornøjelsen på et senere tidspunkt.

Ved Pøt Strand

23. januar 2021 – As Vig på langs

Dagen gik med meget arbejde, i hvert fald for Anne Marie. Hendes frivillig-job for Nunca Mas er lige nu en del tidskrævende. Jeg handlede ind i Dagli'Brugsen og læste avis. Altså ikke samtidig.

Vi havde afsluttet vores boligovervejelser, så nu venter vi blot på lejekontrakten. Derefter skal vi have aftalt med ADAM, hvornår de skal fragte vores gods fra Stamholmen til Egedal. Og så går det slag i slag. Folkeregister, lægevalg, adresseændringer, oprettelse af tv- og mobilabonnement og alle de andre praktiske gøremål i forbindelse med en flytning. Det er ikke så bøvet. Det tager bare tid.

Efter frokost gik vi en lang tur ad den afmærkede kyststi mod Juelsminde. Med udsigt til kommunikationstårnet i Klejs Bakker. Frem og tilbage ad stranden langs vigen. Vigen var på venstre hånd på vejen ud og på højre hånd på vejen hjem. Hvis man skulle være i tvivl. Vi kunne godt have gået på en asfalteret vej på vejen hjem, men det bryder vi os ikke om. Vejen er smal, og de bilende trafikanter er ikke alle lige gode til at sætte farten ned ved passage af vandringsmand og -kone. Vi nåede hjem lige efter solnedgang, og bortset fra et forlæns rullefald af Anne Marie over en lille rod i skovbunden, gik alt fint. Flot så det ud, rullefaldet. Hun har det nu lidt ligesom efter en VM-boksekamp, siger hun selv. I letvægt selvfølgelig. Men her slår man sig vel også. Helt galt er det ikke. Ingen ribbensskader, men nok lidt blå og gule mærker på kroppen de næste par dage.

As Vig er et rigtigt pænt sted i Danmark. Hvis man somansir holder af badeferie med sandstrand og bølgeskulp. Her er der nu et par tusinde sommerhuse. Jeg husker fra min barndom, at Sønderby blev nævnt som et sted, man tog hen for at holde badeferie. Dengang var der ikke mange sommerhuse, men et badehotel. Sønderby Badehotel hed det. Selvfølgelig. Badehotellet er der stadig. Nu hedder det blot Strandhotellet. Vi så det ikke, kun deres skilt med "Privat". Det tog vi som en serviceoplysning og fulgte blot den fint anlagte trampesti over grunden.

Efter en 3-4 km vandring var vi nået til As Kirke. Underlig struktur. Eller kirkebygningen er sådan set fin nok, men tårnet ser da ud, som om befolkningen løb ud af økonomiske midler til at få bygget et tårn, der passede til kirkens hovedbygning. Vi nåede ikke helt derop, for nu var klokken efterhånden blevet 30 minutter i solnedgang, og da vi havde en times tid til at nå hjem, vendte vi om og gik tilbage mod hytten. Det gik stille og roligt, og vi var faktisk næsten hjemme, da Anne Marie ville demonstrere, hvor god hun er til forlæns rullefald med kikkert fra skovsti.

Dagens madlavningsturnus lå hos mig. Fik det tilpasset dagens håndboldkampe med samt spisning af samme. Altså maden, ikke håndboldkampene. Vi har det fint i Pøt. På de gamle kort hedder stedet Pyt. Men dengang var der heller ingen sommerhuse, kun et par gårde med marker, kvæg og gylletanke. Hvis de da var opfundet dengang i 1950'erne, gylletankene. Det er jeg ikke sikker på. Bøndergårdene har nok blot haft en mødding.

Det har nok haft en strategisk betydning, at Pyt blev til Pyt. Jeg tænker, hvis folk spørger, hvor man har sommerhus, og man er nødt til at svare Pyt. Det kunne da godt blive en underlig samtale.

Stranden ved As Vig

As Kirke

24. januar 2021 – Idyllisk vandring omkring Tønballe og Jensgård

Dagens vandring i Snaptun Havn, hvor vi parkerede hybridene. Vi tjekkede lige afgangstiderne for færgerne til Hjarnø og Endelave. Horsens Fjord er smuk, efter min mening den flotteste fjord i Danmark. Den ligger smukt udbredt mellem Sondrup Bakker på nordsiden og Bjerre Herred på sydsiden. Med øerne Vorsø, Hjarnø og Alrø. Ren idyl. Vorsø er den mindste og er et naturreservat med en kæmpestor koloni af skarv. Man kan gå derover ved ebbe. Det gjorde jeg et par gange, dengang jeg boede i den nærliggende større by Søvind. Det er en spektakulær oplevelse. Der er et enkelt hus på øen, som i sin tid var beboet af en enkelt familie, og som i øvrigt fungerede som indkvarteringssted for biologerne fra de forskellige biologi-fakulteter i landet.

Hjarnø er den næststørste. Her er der en egentlig beboelse med kirke, skole, forsamlingshus, smedje, iskosk, café, oldtidsminder og en mågekoloni med tusindvis af måger. Man kommer til Hjarnø med færgen fra Snaptun. Den sejler flere gange om dagen, med eller uden biler. Der er kun plads til få biler, men hvis der ikke er plads, venter man blot til den næste. Det tager den tid, det tager for den lille færge at sejle frem og tilbage.

Alrø er den største af de tre øer i fjorden. Der er dæmning til Alrø, men det er fra nordsiden af fjorden. Om sommeren opererer der en cykelfærge fra Hjarnø til Alrø. Vist nok temmelig populær. Især om sommeren. Blandt cyklister, som har behov for en lang cykeltur fjorden rundt. Husker ikke hvor mange km, turen er, men det er mange.

Uden for fjorden ligger Endelave, som man kan skimte i disen langt ude i horisonten. Endelave kommer man til med Endelave-færgen fra Snaptun. Den sejler et par gange om dagen. Eller tre. Sejlturen tager en times tid. Endelave er kendt for sine kaniner, som man kom til at importere for mange år siden, og da de ikke har naturlige fjender på øen, ud over skolebørn og andre jægere, har de formeret sig voldsomt. Kaninkød er i øvrigt en delikatess. For mange år siden kendte jeg et par horsensianere, der havde sommerhus i Endelave By. De serverede kaninsteg, engang jeg besøgte dem.

Nåh, men alt det er egentlig blot baggrundsfyld i forhold til dagens vandring fra Snaptun. I starten fulgte vi Kyststien mod Juelsminde. Den gik rundt langs kysten, måske er det derfor, den hedder kyststien, langs fjorden ud til det yderste punkt. Her har der i århundreder været skanser med kanonstillinger til at beskytte indsejlingen til Horsens Fjord. Fine, men gamle opslag, fortæller en del af historien. Der var en meget smuk udsigt til nordspidsen af Horsens Fjord og Endelave. I vandet neden for bakken var der et par måger og en enkelt skarv. Men ellers var der ikke meget fugleliv.

Svenske-skansen ved Snaptun

Hval-sten i Jensgård Skov

Efter skanserne fortsatte vi ind i Jensgård Skov. Lækker, åben skov med bøgetræer. Fandt en stor sten, der lignede en hval og senere en anden, der lignede en sæl. Stien gik nu ud af skoven og fulgte Jensgårds marker. Der var et par krager i syne på marken, måske så vi en tårnfalk flyve hen over, men også her skuffede fuglelivet desværre.

Vi var nu noget ud af Jensgårds Skov og tilbage i Statsskoven. Snart passerede vi Tønballegård, en stor gammel gård, der nu er overtaget af staten og indrettet som naturcenter. Der var nu ikke meget naturliv

lige omkring stedet, ingen dyr, ingen fugle, ingen insekter, ingenting. Bortset fra de evindelige muldvarper. Eller måske var det mosegrise. Kender ikke forskel på muldvarpeskud og mosegrise-ditto. Derefter gik det nedad i en smuk slugt mod fjorden og snart var vi igen i Snavn Havn, hvor vi genforende os med hybridene, efter 7,3 km smuk vandring i skovene ved sydspidsen af Horsens Fjord.

Smuk bæk i Jensgård Skov

På kanten af As Vig i Jensgård Skov

Flot egetræ ved Jensgård Skov

Tønballegård Naturcenter

Skarv i As Vig

25. januar 2021 – Gensyn med As Vig

I dag startede vores vandretur, hvor vi sluttede søndag. I den smukke As Vig. Tæt ved As Kirke, som ligger på en forhøjning lidt oven for vigen, en holm. Stedet hedder Kirkholm, velvalgt navn. Vi parkerede hybrid-bilen på en autoriseret p-plads. Derefter gav vi os på vej videre ad stranden mod As Hoved.

Det er en meget smuk vig. Minder en lille smule om en anden smuk vig, vi jævnligt frekventerede, da vi boede i Maputo. Ponta do Ouro hedder stedet. Betyder guldspidsen. Det ligger så langt sydpå ved Mozambiques' kyst, som man kan komme. På grænsen til Sydafrika. Af samme grund meget populært blandt sydafrikanere. De hvide, altså. De sorte havde ikke midler til at drage til stranden. Dengang. Nu er det anderledes. Heldigvis, kan man sige, for befolkningen, men desværre ikke for stranden.

Der er 120 km fra Maputo til stedet. Dengang i 1993 var vejen sand, sand og atter sand. Blødt sand, vådt sand, hårdt sand, opkørt sand. Alle slags sand. Det tog os 3-4 timer at tilbagelægge turen. I bedste fald. Men det var det hele værd.

Ponta do Ouro i Mozambique

Da vi kom der første gang i 1993, var vi alene. Der var der intet. Bortset fra en lækker sandstrand i en vig, der var 5 km i diameter. Nogenlunde det samme som As Vig. Sandstranden var dog noget bredere, vandet var noget varmere, og bølgerne over revlerne noget højere. Ren Bounty-land, Der havde engang været nogle hytter til udlejning. Hytterne var der sådan set stadig væk, men de var ikke meget værd som udlejningshytter. Der havde også tidligere været restauranter og caféer. Nu var der kun de sørgelige rester af bygningerne. Alt var nedslidt eller ødelagt efter den langvarige borgerkrig i Mozambique fra 1975 til våbentilstanden i 1992.

I starten tog vi alt med; telt, underlag, lagen, sovepose var ikke nødvendigt, der var 20-25 grader om natten og mere om dagen, mad, vand, øl og vin, badetøj, snorkel, gasblus, grill og hvad der ellers hører til en god campingtur. Det var som sagt i 1993. Det ændrede sig langsomt over de tre år, vi jævnligt kom til

Ponta do Ouro. I dag, næsten 30 år senere, er det totalt forandret. På Google-maps kan man tælle mere end 25 restauranter. Vi flyttede fra Maputo i 1996, og allerede på det tidspunkt var der sket en stor forandring. Hytterne var blevet nogenlunde renoveret, i hvert fald nok til, at de kunne udlejes, et par restauranter var kommet i gang igen, bageren bagte brød, det lille supermarked havde varer på hyldeerne og den lokale bottle-store solgte drikkevarer. Det var alt sammen fint nok. Vi slap for selv at tænke på at købe ind på forhånd.

Det var anderledes med sydafrikanerne. Det var faktisk temmelig slemt med sydafrikanerne. I 1996 var tilstrømningen af sydafrikanere, rige hvide sydafrikanere med medbragte sorte tjenestefolk, mangedoblet. Og hvorfor var det nu et problem? Jo, rige hvide sydafrikanere med sorte tjenestefolk, som de tager med til stranden, tager ikke sorte underbetalte tjenestefolk med til stranden, for at de sorte underbetalte tjenestefolk skal have en oplevelsesrig weekend eller uge på stranden, på vandet, svømmende, surfende, snorklende, fiskende, øldrikkende og bøvsende, på samme måde som rige hvide sydafrikanere gør. Næh, de holder deres sorte tjenestefolk med, så telte, campingborde og -stole kan stilles op, generatoren startes og holdes i live, campingkøkkenet gøres klar, maden laves, ølflaskerne knappes op, campingsengen re-des, de fangede fisk renses, fiskestængerne gøres klar, surf-brædder smøres, solcreme smøres på, snorkler og svømmefødder passes og i det hele taget sørge for, at herskabet har det godt. Og for at føje spot til skade, så tog sydafrikanerne ikke blot deres tjenestefolk med, de tog også alle deres forsyninger med, i deres medbragte fryser, der blev holdt kørende af den generator, som de sorte tjenestefolk havde til opgave at holde i live. Med andre ord intet bidrag til bedring af Mozambiques økonomi.

Det var, som sagt, noget anderledes i 1993, da vi første gang kom til Ponta do Ouro. Der var stort set tomt for andre besøgende end os. Vi kunne gå kilometerlangt på den brede sandstrand uden at møde et andet menneske. Her, på kanten af Det Indiske Ocean, gik jeg i vandet hver dag. Flere gange. Vandet var sådan omtrent 28 grader varmt og fuldstændig rent og klart, så man kunne se de små fisk svømme rundt i havbunden. Jeg havde også købt mig en snorkel og et par svømmefødder. Havde tænkt, at jeg skulle lære at snorkle. Det faldt ikke heldigt ud. Jeg fandt aldrig ud af, hvordan man går med svømmefødder på fødderne. Det lignede mest en stumfilm med Charlie Chaplin, når han ikke kunne holde sig på fødderne. Jeg kunne i hvert fald ikke. Holde mig oprejst. Det skulle jeg på sin vis heller ikke, meningen var jo, at jeg skulle bruge svømmefødderne til at svømme med i havet. Det fandt jeg heller aldrig ud af, dels fordi jeg ikke fandt ud af, hvordan man går fra stranden ud i havet med svømmefødder på, og dels fordi jeg ikke fandt ud af, hvordan man skulle bevæge fødderne i vandet efter være kravlet ud fra stranden til havet.

Men i det mindste var jeg da til megen moro for Anne Marie og de venner, vi var sammen med. Og det er jo altid noget, at man kan være til moro for andre mennesker, når man nu ikke kan finde ud af at gå og svømme med svømmefødder og snorkel. Begge dele, fødder og snorkel, var i øvrigt sendt ned til mig Danmark i en fin kasse. Her lå det godt resten af min tid i Maputo. Jeg tror ikke, vi tog det med os, da vi rejste hjem til Danmark i 1996, og vi tog det i hvert fald ikke med, da vi året efter vendte tilbage til Mozambique for at bosætte os i Tete ved Zambezi-floden. Her skulle man absolut holde sig at snorkle. Det tror jeg, krokodillerne ville have nydt. Det var farligt nok for de lokale kvinder at vaske tøj i floden. Men det er en helt anden historie, som ikke har noget med vores vandring ved As Vig.

Vi begav os altså på vej fra p-pladsen ved Kirkholm med As Kirke, den store kirke med det sære lille tårn. Vi havde planlagt at gå helt til As Hoved langs stranden, og derefter ind i skoven og tilbage forbi Palsgård Gods. Stranden var både fast at gå på og ren og fin. Bærer tydeligt præg af, at der ingen sommerhuse er mellem Kirkholm og As Hoved. Vi var ret alene, passerede et enkelt par i modsat retning, men ellers ingen. Anne Marie tog sig en svingtur i et ophængt tov. Så sjovt ud. Jeg nøjedes med at kigge på.

Efter nogle kilometers gang kunne vi se på tiden, at vi ikke ville nå helt til As Hoved, så vi klavrede op af skrænten og ind i skoven og med Google-maps hjælp fandt vi den store brede skovvej, som vi havde planlagt at følge tilbage til Palsgård. Alt gik sådan set fint. Det er nu ikke fordi, det altid går stille af, når vi vandrer. Jeg er jo døv, 100% på højre øre, og selv om jeg har høreapparater, giver det ind imellem nogle mærkværdige samtaler.

Her på den brede skovvej, sagde Anne Marie lige pludselig: "Det er da en fin travetur".

"Hva?", sagde jeg.

"Det er da en fin travetur", gentog Anne Marie.

"Hvad mener du", spurgte jeg, "Dragetur? Her er da ingen drager".

"Nej, din torsk", sagde Anne Marie, "travetur".

Nu var jeg helt forvirret. Når hun ikke mener dragetur, gad vide, hvad hun så mener, tænkte jeg, så jeg spurgte igen: "kragetur?".

Fjerde gang lykkedes det.

"Nå, travetur", sagde jeg, lettet over endelig at kunne deltage i samtalen. Og altså, det var en meget fin travetur, vi var på i dag, så hun havde ganske ret, Anne Marie.

Vi sluttede ved Kirkholm, en halv times tid efter solnedgang, hvor landsbyens gadelygter allerede var tændt. En meget fin travetur var til ende.

Alléen fra skoven ned mod Palsgård

26. januar 2021 – Stille dag på kontoret

Anne Marie kæmper stadig med at blive færdig med sit Nunca Mas arbejde, så det gik det meste af hendes dag med. Vi nåede dog en god time i det flotte frostvejr. Nørgårds Mark er skiltet med "Privat" og indkørsel forbudt for biler og motorcykler, men ikke gående, så vi tog det for blot endnu en servicemeddelelse og vandrede kækt afsted på markvejen, spejdende efter flyvende og siddende fugle. Dem var der ikke mange.

Vi ville ind i Sønderby Skov fra den anden side, dvs. fra nordsiden. Og det kom vi. Her fandt vi et af de sædvanlige info-skilte om adgang til private skove. Det var opsat af Palsgård Gods. Så lærte vi det. As Hoved har samme ejer. Det er en ordentlig bid af området, der er underlagt godset. Det var fortsat småt med fugle, til gengæld var der mange, mærkelige træer.

Ude af skoven passerede vi endnu et Privat-skilt. Også det, antog vi, var blot en servicemeddelelse. Vi endte endnu engang på stranden ved As Vig, nød udsigten til Endelave, som lå flot og flad i horisonten og til den anden side Palsgårds produktionsanlæg på As Hoved halvøen. Midtvejs ude i havet var der gang i et eller andet, som nogen sikkert ved, hvad er. Vi kunne ikke lige gennemskue, hvad der mon sker lige der. En enlig måge svømmede stille rundt i vigen. Så ud, som om den godt ville have selskab.

Efter en god times tid i flot solskinsvejr, vendte vi om og gik tilbage gennem Sønderby Skov til vores lille hytte i Pøt Strandby. Endnu en fin travetur var til ende.

Skilt ved Nørgårds mark

Anne Marie spotter fugle

Palsgård i det fjerne set tværs over As Vig

Anne Marie har set en fugl

Den nærliggende Sønderby Skov har mange fine partier og træer

Sommerhusejerne har dog ikke meget lyst til at blive forstyrret.

Det gjorde vi heller ikke. Forstyrrede dem. Vi travede blot på vejene.

28. januar 2021 – Fibersprængning på retur

I går ville jeg teste min fibersprængning i venstre læg. Det var ikke nogen god idé. Det var ellers en fin løbetur. De første 3 km. Så sluttede festen brat.

Vi løb ned på stranden, hen til vist nok Pøt's bedste strand. Det er den med p-pladsen. Fin p-plads i øvrigt, kun ærgerligt at den ligger så højt over bugten. Det går fint nok nedad, men opad, puha, det var sejt. Og vi skulle kun op, da vi jeg kom nede fra stranden. Det gik. Eller rettere, jeg gik. Mere end jeg løb. Og læggen holdt, og alt var godt, og jeg nød virkelig turen. Jeg var endda allerede ved at tænke på at forøge distancen. Men så slog læggen igen. Det gjorde nas. Ned i gangtempo og humpe hjem.

I dag har jeg ikke været uden for en dør. Ud over at tjekke forbruget af el. Det er højt. Og dyrt. Læggen er lidt bedre nu. Sidste gang i Svanninge Bakker troede jeg, at jeg kunne gå det væk. Det kunne jeg ikke. Nu har jeg vist lært det. Hvile er godt. Så nu hviler jeg benet.

I øvrigt har vi nu underskrevet lejekontrakten på rækkehuset i Egedal. Vi flytter ind den 10. marts. Aftalen er, at alt vores gods ankommer mellem kl. 10 og 11, og så går vi i gang med at pakke ud.

Det går der jo nok nogle dage med, og så er det Påske og den kan så nyde på vores terrasse med udsigt til Lille Hansted Å.

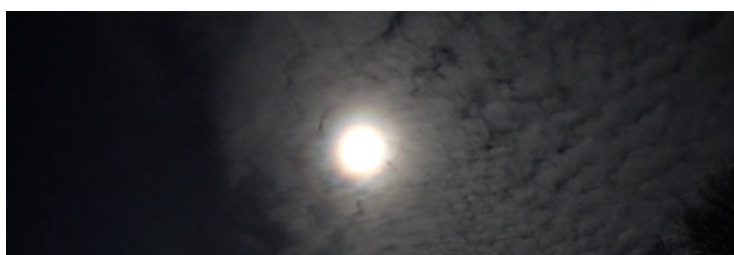

På hjemturen smuttede vi lige ned til Sejs Nørre-mark på sydsiden af Horsens Fjord og nød udsigten over mod Husodde og Stensballe Skov.

29. januar 2021 – Gensyn med Egedal

Månen var flot i aftes, og solopgangen imponerende. Der var ild i skoven.

Fuldmåne over Pøt Strandby

Da jeg i sin tid var på markedsføringskursus i Watford, var den læresætning, jeg husker bedst, at når du skal sælge en vare, så få køberen til at sige ja med det samme. Ikke noget med at vente til dagen efter. Det er altid sværere at sige nej tak dagen efter,

når man har sagt ja dagen før. Sommetider går alle mulige mærkelige tanker gennem hovedet; nu havde jeg jo sagt ja, og sælgeren forventer, at købet er gået i orden, og købekontrakten er lige ved at være klar, og hvad nu hvis der kommer en anden køber i forkøbet osv. Glem det, aftalen er ikke i stand, før kontrakten er skrevet under af begge parter, og dårlig samvittighed er en skidt begrundelse for at fastholde et købstilbud. Vi bruger den samme strategi som køber, dog med modsat fortegn. Vi vil sove på det.

Vi har altid haft det sådan, når vi flytter til en ny bolig, at vi gerne vil se stedet, inden vi underskriver. Det har været lidt svært i Afrika, det er noget lettere i Danmark. Nu har vi genset vores nye bolig i Egedal. Det var godt nok ikke det samme hus, som vi så for snart to uger siden, det var i mellemtiden udlejet til anden side. Plantegningen er den samme for begge huse, så forskellen er nærmest ens. De er blot spejlvendte, så køkkenet i det ene rækkehus vender mod øst og i det andet mod vest. Heldigvis synes vi bedst om køkkenet mod øst, for det er sådan, det er huset, vi nu har lejet.

Morgenrøde ved Pøt Strandby

Vi havde en aftale om at se Egedal igen. Man skal jo ikke altid ride, selv om hesten er sadlet op. Man skal heller ikke købe et hus på stedet, men sove på det. Det gælder i øvrigt for alle nye ting, man vil erhverve. Sov på det.

Tårnfalk i toppen af træ ved Lille Hansted Å

Vi bad om at se huset igen, fordi vi gerne ville danne os et billede af, hvordan vi kunne indrette det. Det har vi fået nu, og vi er godt tilfredse. Glæder os til at flytte ind og gøre huset til vores hjem.

Vi gik en lille tur rundt i området, min læg kunne klare et par km. Det glædede os, at Dannebrog var hejst, selv om det nok ikke var i anledning af vores tilstedeværelse. Det var godt nok koldt. Der var is på stierne, frysende køer i flok på marken, rindende vand i Lille Hansted å, en svane i flugt over ådalen, en tårnfalk i toppen af et enligt træ, og Hansted Kirke stod strunk og flot i det fjerne.

Egedal, vinteren 2021

På tur fra Tete til Urambo for at syne et hus

I Afrika var det lidt vanskeligere at teste nye boliger. Mellemfolkeligt Samvirke og Danida stillede huse til rådighed som en del af kontrakten, så vi måtte tage, hvad MS Landekontor og Ambassaden tilbød os. MS' boliger var møblerede, så man overtog de møbler, som ens forgængere havde efterladt. Det var ikke altid en fornøjelse. Man kunne søge om at få byttet de ting, som man mente var for dårlige. Det skete, at man fik en ansøgning igennem, f.eks. når komfuret absolut ikke virkede eller var direkte sundhedsfarligt, som det komfur med overgang i det elektriske system, som vi havde fået tildelt i Lusaka.

Eftersyn af huse, der skulle fungere som vores hjem, var derfor absolut en sjældenhed. Det skete faktisk kun en enkelt gang, da vi flyttede fra Tete i Mozambique til Urambo i Tanzania.

På ambassaden i Tanzania havde man besluttet sig for en ny bistandsstrategi, som man mente var bedre i overensstemmelse med Danida's målsætning om først og fremmest at rette indsatsen mod fattigdomsbekæmpelse. Tænker, at der har siddet et par ambassadefolk en fredag eftermiddag over en øl eller to og funderet over, hvor man finder de fattigste mennesker i landet, og de er så efter en del flere øl kommet til den erkendelse, at de fattigste folk nok findes på landet. Ergo, har de tænkt, må vi have sendt nogle rådgivere langt ud i de små landområder for at yde bistand til de rigtig fattige. Som tænkt, så gjort. De har måske endda videre tænkt, at Danmark er kendt for sin miljøpolitik, og derfor ville det være rigtig fint, hvis man kunne kombinere fattigdomsbekæmpelse med miljøindsats. Dengang i slutningen af 1990'erne, da Svend Auken var Miljøminister var det ganske rigtigt. Han var, som alle ved, både kendt og respekteret for sit arbejde for miljøet overalt i verden. Det ændrede sig som bekendt i 00'erne, da landet fik noget, der lignede oplyst enevælde med Anders Fogh Rasmussen i spidsen som Statsminister. Han var godt nok tidligere kendt for sin kreative bogføring som Skatteminister, det var vel, hvad det var, man kunne sikkert ikke vente andet, men allerede i hans første regering gennemførte han store nedskæringer på miljøområdet. To år senere, i 2003, var han endda så fræk ved Venstres landsmøde at udtale: "Ikke en fugl, ikke en fisk, ikke et frø har fået det ringere af regeringens miljøpolitik". Det var da alternative fakta, der ville noget, så nu var det altså anden gang, han blev kendt for kreativ bogføring. Det blev heller ikke den sidste. Men det er en helt anden historie. Tilbage til Afrika.

I sidste halvdel af 1990'erne havde Danida altså fundet ud af, at man ville støtte miljøindsatsen i Tanzania. På det tidspunkt havde Tanzania lige tilsluttet sig Ramsar-konventionen og fået oprettet det første Ramsar-beskyttede vådområde i landet. Området hed Malagarassi, det omsluttede Malagarassi-floden, og det lå i Urambo distrikt, langt, langt væk fra hovedstaden Dar es Salaam. Langt væk betyder 1100 km med halvdelen på jordveje og halvdelen på hullede asfaltveje. Altså ikke de der små huller, man støder på i Vestjylland eller på Lolland, men sådan nogle rigtige store huller, som man ikke burde køre ned i, hvis man kærede sig om sin bils støddæmpere.

Efter nogen snak frem og tilbage med Tanzanias ansvarlige miljøminister blev Danida enige om et projekt til at støtte implementeringen af Ramsar-området i Malagarassi og oprette to rådgiverstillinger, den ene en biolog og den anden en økonom. Den sidste stilling søgte Anne Marie. På det tidspunkt havde vi været i Tete i fire år, og Danida's regler tillod ikke kontrakter længere end 5 år, så vi kunne se enden på vores tilværelse i Tete. Vi var på den anden side ikke klar til at tage hjem til Danmark, så vi var på udkig efter nye udfordringer, og her dukkede rådgiverstillingen i Urambo op som en rigtig god og interessant mulighed. Anne Marie havde jo, siden jobbet som Wildlife Coordinator i Gokwe i Zimbabwe en halv snes år tidligere, bevaret sin store interesse for miljøindsatser, og derfor var Urambo-jobbet nærmest skræddersyet til hende. Det syntes Danida heldigvis også, så allerede i starten af 2000 vidste vi, hvor vi skulle hen året efter. Og hvad har alt det at gøre med at flytte i et nyt hus, spørger man måske sig selv. Jo, det kommer nu.

Da det var en ny stilling, i bushen, langt ude på landet, helt derude hvor der ikke var direkte ruteforbindelse med fly, og en tur på landevejen ville tage to dagsrejser og kun kunne lade sig gøre i en firehjulstrækker, hvor der kun var én telefonlinje af kobber, som sjældent virkede, eftersom bønderne langs linjen havde en forkærlighed for "tørresnor" af kobber, og derfor ikke gik af vejen for at skære et passende stykke kobber af telefontråden, og hvor der ikke tidligere havde været Danida-rådgivere, så kunne vi godt regne ud, at Urambo District Council (sognerådet), som efter aftalen skulle stille hus til rådighed, sandsynligvis ville have visse udfordringer med at finde et passende hus til os. Og kunne vi overhovedet få mad på bordet? Var der et marked? Og hvis ja, hvordan var det, og hvad kunne de tilbyde? Alt sammen

spørgsmål plus en del flere, som vi gerne ville vide lidt om, inden vi faktisk bosatte os i Urambo. Derfor besluttede vi at bruge en 2-ugers ferie på at køre derop og møde distriktets administrator, den øverste ansvarlige embedsmand. Jeg tror nok, at ambassade-folkene havde visse betænkeligheder, for hvordan ville et besøg i Urambo ende. Ville vi løbende skrigende bort, når vi så forholdene, eller fastholde kontrakten og møde alle de praktiske udfordringer med oprejst pande. Vi valgte heldigvis det sidste.

Det lyder så nemt, lige at køre en tur derop for at se på forholdene. Det er lidt anderledes end at køre fra Pøt til Egedal. For det første er der afstanden. Der er omkring 1700 km fra Tete til Urambo, heraf 600 km grusvej i Tanzania ad den korteste vej. Dernæst skulle vi igennem Malawi for at komme til Tanzania, dvs. passere to grænseovergange langt ude på landet. Alene det kunne godt give nogle udfordringer. Vi skulle også have erklæret vores bil, så vi kunne få den ud af Mozambique og ind igen, få den ind i Malawi og ud igen, og ind i Tanzania og ud igen. Mozambique så gerne, at vi kom tilbage med bilen, og både Malawi og Tanzania så gerne, at vi betalte importafgift i begge lande, så det krævede en del ret kompliceret papirarbejde med en hel masse stempler for at det hele kunne lykkes til vores tilfredshed.

Turen tog tre hele, meget lange dage, før vi nåede frem til Urambo. Den første nat overnattede vi i Mbeya i den sydlige del af Tanzania. Det er 1100 km fra Tete, stort set på relativ god asfalt hele vejen. Vi boede på et rimelig godt hotel, som vi fandt frem til ved at spørge os frem. Næste morgen stod vi op ved solopgang og begav os på vej. Her kom den første udfordring. Vi kunne ikke finde vejen mod nord ud af Mbeya. Vi kunne fint finde hovedvejen mod Dar es Salaam, men vejen mod Urambo, nada. Vi stødte så på en flink tanzaniansk politibetjent. Han tilbød at køre med os, så han var sikker på at få os godt på vej ud af byen. Han skulle vist nok alligevel hen i den del af Mbeya, men hvad gør det, det var en ren win-win situation, han fik et lift og vi fandt vejen. Lige før han steg ud af bilen, spurgte han, hvor langt vi skulle, og da vi svarede: "Urambo", så han meget forskrækket ud. Der var nogle stammer nord for Mbeya, sagde han, som var kendt for at slå folk ihjel og stjæle deres biler og andre ejendele, så derfor var hans sidste replik til os: "Do not stop anywhere until you are in Rungwa".

Således opmuntret satte vi i gang. Rungwa er omtrent midtvejs mellem Mbeya og Urambo, dvs. 300 km væk, så vi regnede med at kunne være der ved middagstid. Det var vi ikke. Efter 10 timers rædsom kørsel på en særdeles ujævn jordvej var vi kun nået til Rungwa. Det var langt hen på eftermiddagen, så vi kunne godt se i øjnene, at hvis vi skulle nå Urambo samme dag, ville det blive næste morgen. Planen måtte ændres, vi måtte finde et sted at overnatte. Vi spurgte os frem. Der var tilsyneladende hverken hoteller eller pensionater i Rungwa, så vi var efterhånden ved at tro, at vi skulle gøre ligesom Josef og Maria og sove i en stald. Men så tilsmilede heldet os. Vi fandt et skilt, der sagde Rungwa Game Reserve (vildtreservat), og da vi vidste, at ethvert vildtreservat med respekt for sig selv ville have et gæstehus, kørte vi ind og spurgte, om vi eventuelt kunne leje et værelse. Det kunne vi. Det hjalp sikkert nok også på velviljen, at Anne Marie kunne fortælle chefen for vildtreservatet, at vi var på vej til Urambo for at forundersøge et arbejde med Malagarassi Ramsar området. De var egentlig en slags kolleger.

Vi fik et værelse, vi fik et måltid mad, og vi fik en god nats søvn inden de sidste 300 km's kørsel på ujævne jordveje mellem Rungwa og Urambo. Vi nåede frem dagen efter, langt hen på eftermiddagen, fandt distriktets administrator, fik en varm velkomst og anvist et værelse i distriktets gæstehus. Næste

Turen fra Tete til Urambo

morgen startede vi en rundtur i Urambo, så på huse og valgte det, vi mente passede os bedst, så igennem fingre med, at det var totalt nedslidt, troede på administratorens forsikringer om, at alt ville være i orden, når vi bosatte os i Urambo året efter og havde i det talt nogle fine dage i Urambo. Administratoren var meget rar, meget venlig og meget effektiv, så Anne Marie var sikker på, at de nok skulle få et glimrende samarbejde. Det kunne de sikkert også godt have fået, men året efter var administratoren blevet forflyttet til et andet distrikt, og hans afløser var knap så effektiv. Sådan er betingelserne ofte for bistandsarbejde i Afrika.

Efter en god uges tid i Urambo, vendte vi næsen hjemad mod Tete. Denne gang kørte vi ikke over Rungwa og gennem de morderiske stammers revir nord for Mbeya, men tog en noget længere omvej. Vi nåede sikkert Mbeya, passerede grænsen til Malawi, tog en afstikker til Malawi-søen og et par dages badeferie. Tilbage i Tete gik vi i gang med det sidste års tid af vores kontrakt, inden vi året efter flyttede til Urambo.

Hvordan det gik for sig, er en helt anden historie.

Huset og terrassen med vores folkehold

Men her i lille Danmark, er det noget nemmere. Vi fandt Egedal i løbet af en halv times tid, fremviseren fra HD Ejendomme var på plads med plastic til at tage over skoene, dem brugte vi nu ikke, vi ville teste gulvvarmen i hele huset, vi havde mundbind med og på, og de to unge kvinder, der var ved at flytte ud at huset, var venlige og rare og svarede beredvilligt på alle vores spørgsmål. Og derefter gik vi en lille tur på stien op mod Hansted Skov og så et par måger, en svane, en tårnfalk og en hel flok køer.

Vi ser frem til indflytningen den 10. marts.

30. januar 2021 - Vi puster ud efter håndboldkampen

Ja, faktisk er det to håndboldkampe, vi puster ud efter. Der er godt nok nervepirrende, det de danske håndboldherrer præsterer i Egypten disse sene januardage. Og neglebidende. I morgen gælder det finalen. Så sidder vi der igen. Neglebidende? Forhåbentlig ikke.

Vi gjorde ikke meget væsen af os i dag. En enkelt tur til Dali'Brugsen i Glud og en vandretur i Sønderby Skov kunne det blive til. Min læg er ikke helt god, så det gælder vist om ikke at overanstrenges.

Det mest ophidsende i dag var en mail i e-boks fra Motorstyrelsen. Den gjorde mig opmærksom på, at jeg ulovligt var ejer (og bruger) af en bil med registreringsnummeret CP 85709. Brevets overskrift var "Forslag til afgørelse: Motorstyrelsen vil afmelde dit køretøj, da du står registreret med ukendt adresse i CPR-registeret."

Det fremgik endvidere, at (citater): "Du står registreret med ukendt adresse i det centrale personregister. Når du er registreret med en ukendt adresse i det centrale personregister, kan du ikke være registreret som ejer/bruger af et køretøj."

Markvej ved Sønderby Skov

Så lærte jeg det. Hvis man er hjemløs, må man ikke eje (eller bruge) et køretøj. Nu forstår jeg bedre, hvorfor hjemløse render rundt med deres ejendele i barnevogne eller trækvogne eller andet ikke-motoriseret. Det er simpelthen ulovligt at køre i bil, på knallert eller motorcykler, hvis man ikke har en fast adresse.

Nu ligger det imidlertid sådan, at vi er registreret i CPR-registeret. Som de lovlydelige borgere vi er, gik vi naturligvis op på Borgerservice på Frederiksberg og forklarede dem situationen, da vi besluttede os for at tage på rundtur i Danmark. Vi er, helt efter Borgerservice's regler, registrerede med "Høj vejkode". Ergo er vi registrerede i CPR-registeret, ganske vist ikke med fast adresse, men registrerede er vi da.

Mailen fra Motorstyrelsen truede i øvrigt med at sende politiet ud for at klippe nummerpladerne. Hvordan det lige skulle kunne lade sig gøre, når man ikke kender min adresse, kan jeg så ikke helt gennemskue. Min risiko er selvfølgelig, at en omfarende patruljevogn har en database-dims, der bipper, når den scanner en bil med nummerpladen CP 85709. Op med slikkepinden, ind til siden med mig, frem med saksen og så står jeg der i vejsiden med en bil uden nummerplader.

Jeg må have fat i Motorstyrelsen på mandag. De har kontor i Sakskøbing, af alle steder, men de svarer vel på telefonen, selv om det er Udkantsdanmark. På en måde er det da ganske rart, at vi lever i et land med styr på systemerne. Det løser sig selvfølgelig. Jeg kan vel snakke mig ud af det. Nu får vi jo i øvrigt snart en fast adresse igen, og så er problemet vel løst.

Det er nu ikke altid, det er lige let at snakke sig ud af vanskelige situationer. Da vi var på "ekspedition" til Svalbard, lykkedes det mig at tabe mit pas. Det skete i Bergen, på vej op ad landgangen til krydstogtskibet, undskyld ekspeditionsfartøjet. Jeg tabte det ud af min jakkelomme, og det ligger sikkert stadig i på bunden af frihavnen i Bergen. Jeg opdagede det først, da vi skulle registreres på skibet, gik endda ned for at se, om jeg kunne finde det. Lykkedes ikke. Jeg havde en kopi med på min telefon, så det kunne vel bruges i stedet. Mente jeg. Det kunne det ikke. Vi stod i kø på skibet for at bliver registreret, og her siger jeg så til Anne Marie, at "det betyder nok ikke så meget, man skal jo ikke have pas med til Norge". Det hører skibets hovmester, som var svensker og stod lige bagved på netop det tidspunkt, så hans reaktion kom prompte: "Det her er et skib i internationalt farvand, så her kræves der legitimation". Shit, hvad nu. Det gik fint nok. Skibets receptionist tog vel imod min paskopi, vi blev registreret og havde i øvrigt megen

moro sammen med den svenske hovmester på hele turen. Så længe vi var på skibet, var der jo ikke nogen, der tjekkede legitimation.

Problemet blev først rigtig seriøst, da vi skulle flyve hjem fra Svalbard, Turen derop gik med krydstogtskib, undskyld ekspeditionsfartøj, men hjemad skulle vi med fly. Det mente jeg heller ikke, ville blive et problem, men det blev det. Svalbard er, i administrativ forstand, ikke en del af Norge, men autonom, så lufthavnen på Svalbard er ikke en norsk indenrigslufthavn, men international med krav om visning af pas. Så der stod jeg, uden pas og uden legitimation. Heldigvis var vi ikke mange i køen for EU-borgere, Den lange kø var for rigtige udlændige, de fleste amerikanere. Men alligevel det skabte da nogen forsinkelse, at jeg skulle forklare den venlige, absolut meget venlige, dame i immigrationen, at jeg havde mistet mit pas i Bergen. Hun spurgte, venligt naturligtvis, om jeg havde meldt det til det norske politi. Det måtte det desværre afkræfte, jeg havde været på ekspeditionsskibet hele tiden og ikke lige haft tid eller lejlighed til at opsøge det lokale norske politi på vejen op langs kysten. Hun kiggede noget mistroisk på mig og sagde, at hun lige ville undersøge sagen ude bagved. Og så var det, Anne Marie fyrede dagens bemærkning af. Hun spurgte: "Har I tænkt jer at beholde ham?" Efter en lang konference med Svalbards politimyndigheder fik jeg lov at komme med flyet ud af Svalbard til Oslo.

Jeg var dog under skærpet overvågning, fandt jeg ud af ved ankomsten til Oslo. Her skulle vi, da vi jo var ankommet med et internationalt fly fra Svalbard, igen vise pas for at få lov at komme ind i Norge. Da det blev min tur, måtte jeg igen forklare, hvad der var sket, at jeg mistet mit pas, og at myndighederne i Longyearbyen på Svalbard venligst havde givet mig lov til at rejse ud, og at jeg var meget ked af det og beklagede og bla.bla.bla. Og så var det, at dagens næste gode bemærkning blev fyret af, idet immigrationsdamen i passranken råbte så højt, at alle i ankomsthallen kunne høre det, til en politibetjent, der stod bagved og ventede på det samme: "Det er ham uden pas, der lige er kommet fra Svalbard" – og så ved jeg ikke rigtig, hvad der yderlige skete, om politimanden nikkede OK, eller hvad, men i hvert fald fik jeg lov at komme ud i den norske frihed. Uden pas, som jeg alligevel ikke skulle bruge for at komme hjem til København.

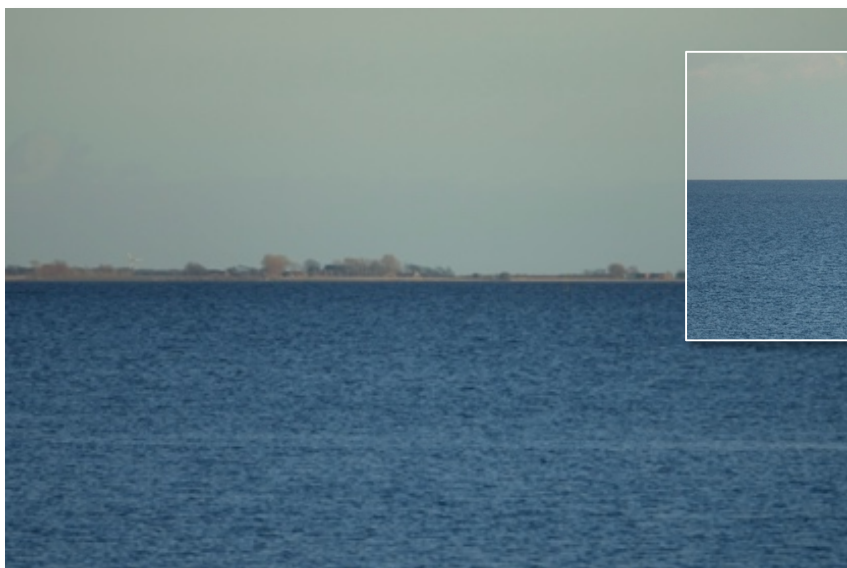
Siden dengang er det, at Anne Marie spørger mig: "Har du husket dit pas?" "Hvor er det?" "I din jakkelomme, ok, har du lynlåst din jakkelomme?" Det forstår jeg ganske glimrende. Det var nok ikke gået, hvis jeg skulle have været fra Swaziland ind i Sydafrika. Eller måske var det?

Men alle den slags problemer har vi slet ikke været ude for i dag i Pøt Strandby, hvor turen blot gik til Dagli Brugsen i Glud og på gåben gennem Sønderby Skov til stranden, hvorfra både Endelave og Æbelø lå synlig i disen ude i horisonten.

31. januar 2021 – Flot frost ved vigen

Vi stod op til det dejligst frostvejr, og det blev udnyttet til en tur rundt i skoven og ned til stranden med udsigt til Gyllingnæs, Hjarnø, Alrø, Endelave, Æbelø og As Hoved. Der var sejlskibe på søen. Koldt må det have været. Men er vel klædt på til det. Nå, det behøver jeg vel ikke belaste min hjerne med at spekulere på.

Der var frost på stierne, som ellers ville have været noget smattede. Min venstre læg holdt til 4,2 km, så det går da fremad.

Vi nåede lige solnedgangen over bugten, inden vi kastede os over fjerneren og så de danske håndboldherrer slå svenskerne med 26-24 og blive verdensmestre for 2. gang i træk. Flot præstation.

Solnedgang over bugten

1. februar 2021 – Der er harer på Hjarnø

I dag fik jeg talt med Motorstyrelsen om min bil. Motorstyrelsen har nu hovedkontor i Saksøbing på Lolland. De blev sendt derned i forbindelse med folkepartisternes krav om udflytning af nævn, kontorer og styrelser, for at de kunne stemme for en finanslov eller noget tilsvarende under Lars Løkkes sidste regering. Skriver bevidst sidste regering og ikke seneste.

Men der er da også dejligt i Saksøbing. Har været der mange gange. Til frugtfestival i efteråret og frokost på Saksøbing Hotel. Dejligt sted og dejlig frokost. Der er i det hele taget dejligt på Lolland. Og bønderne producerer økologisk, så det gør noget. Både kød, grønsager og frugt. Saksøbing er ikke det dårligste sted at blive udflyttet til. Huspriserne er sikkert også steget.

Jeg havde fået et navn og et direkte telefonnummer til den assistent i Motorstyrelsen, der behandlede mig sag. Linda hed hun. Vældig sød dame, og efter en god snak om omrejsende nomaders liv og færden, Frederiksberg Borgerservice's mangel på viden om konsekvenserne ved "Høj vejkode" i CPR-registret og deraf følgende "Ukendt adresse" for ejere (og brugere, blev det understreget) af motorkøretøjer, og den kendsgerning, at vi havde underskrevet en lejekontrakt fra 1. marts og dermed ville få fast adresse og blive registreret i CPR-registret med vores nye adresse, mente Linda nok, at hun kunne skrive sig ud af det, så jeg kunne beholde min dejlige hybrid og også bruge den.

De fleste myndighedspersoner er faktisk flinke og forstående mennesker, både her i landet og i Afrika. Man kan som regel snakke sig til en ordening, så længe det ikke er urimelige krav, man stiller. Det gælder naturligvis ikke Udlændingestyrelsen under Inger Støjberg. Her kunne man ikke engang få lejlighed til at blive hørt, om man ville blive boende sammen, på trods af klare regler og konventioner. Hun bliver nu stillet for en rigsret, helt berettiget.

Det var ofte ret nemt at snakke sig til rette med myndighedspersoner i Afrika. Da vi havde været i Zambia nogle måneder, dengang i 1988, skulle vi have udstedt et zambisk kørekort. Vi havde hidtil brugt et internationalt kørekort, udstedt i Danmark inden afrejsen, men det kunne jo ikke bruges enigt. Så vi gik på Motorkontoret i Lusaka, udfyldte en blanket og tog den med i hånden indtil en motorsagkyndig. Sådan nogen har de selvfølgelig også i Zambia. På kontoret spurgte den motorsagkyndige, om jeg havde været involveret i et uheld i de måneder, jeg havde været i Zambia. Det kunne jeg med god samvittighed benægte, jeg havde ikke haft nogen uheld. "Fint", sagde manden, stemplede kørekortet, og så gik jeg glad og fro ud af hans kontor og kunne fortsætte med at drøne rundt på de zambiske landeveje, nu lovformeligt.

Da den motorsagkyndige bagefter spurgte Anne Marie, om hun havde været involveret i et uheld, måtte hun sandfærdigt svare ja. Hun havde faktisk haft et uheld. Så kiggede den motorsagkyndige alvorligt på Anne Marie og sagde: "Så må du passe bedre på i fremtiden", hvorefter han stemplede kørekortet og overrakte det til Anne Marie. Se, det var en fleksibel og forstående embedsmand. Ligesom Linda i Saksøbing.

Her ved bugten startede dagen i tåge. Tæt tåge. Selv om noget af tågen, vi kunne se, var en af vores naboer, der ikke havde hørt om tørt brænde. Det blev dog bedre efter en times tid. Da var tågen sådan set også ved at lette.

Over middag var det blevet smukt solskinsvejr, som meteorologerne faktisk også havde varslet, så vi gjorde om planen om et besøg på Hjarnø. Ud i hybrid, ned på havnen i Snaptun, finde en p-plads, nemt nok, der var plads nok og så på med mundbindet og hen til færgen. Den var på vej ind. Ikke så underligt, overfarten tager 5 minutter, og færgen sejler hele tiden.

Vi havde en fin vandretur det meste af turen øen rundt. Der var masser af fugle, og vi så minsandten også en 4-5 harer i vild flugt over marken. Der er stensætninger fra jernalderen, der er fundet guld i 2017, der er en fin efterskole (lukket) en restaurant i den gamle smedje (lukket), en campingplads (lukket), en tidligere kro (lukket), en pølsevogn (lukket), Danmarks næstmindste kirke (åben), hvor kirkeskibet er et vikin-geskib, en strand (åben, men ikke i brug) og afmærkede vandrestier (åbne).

Men det var koldt, super-koldt, så mon ikke vi tager en tur igen i varme og sol til sommer.

Tåge i Pøt Strandby

Hjarnø Kirke

Hjarnø Kirkes indre

Kirkeskibet

Erik peger ud mod Æbelø

To strandskader hver på ét ben

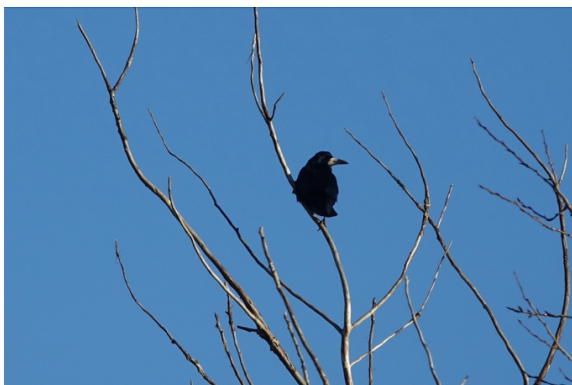

Fugle i flugt over Oddesøen

To svaner i flugt over Hjarnø

Ravn i træ

Dette er ikke en rødkælk

Gad vide, hvad færgemanden vil gøre

Kirken i sol

Skallesmækkere eller er det ænder

Flere ænder, eller er det skallesmækkere

Skulptur ved Trivsels Efterskolen

Smukt egetræ i sol

2. februar 2021 – Turen gik til Horsens

Det er ét år siden, jeg købte hybrid, Toyota C-HR, spritny, den bil, som Motorstyrelsen i går gav mig lov til at beholde. Hvilken lettelse.

En bil skal til service en gang om året. Den havde jeg for flere uger siden bestilt. I Horsens, ved den nærmeste Toyota forhandler med tilhørende serviceværksted. Det var før, jeg kendte til problemet med, at folk med ukendt adresse ikke måtte hverken eje eller bruge en bil i Danmark. Undrer mig, for det betyder jo faktisk, at hjemløse ikke har mulighed for at leje en bil. Og selv om en hjemløs person kunne få en bekendt til at leje en bil for sig, så måtte hen ikke bruge den. Der er sikkert en god forklaring i dette gennemregulerede land.

I Afrika har man ikke centrale personregistre, men man har alligevel ofte styr på databaserne. De sidste tre måneder af vores ophold i Zambia boede vi hos en god ven i Petauke, en provinshovedstad i den østlige centrale del af landet. Det var efter, vi havde besluttet at flygte fra Lusaka, og inden vi fik vores transfer til Harare i orden. Det er jo fint nok at få tilbudt et job i Harare hos MS, men man kan ikke bare regne med at få opholdstilladelse, ikke engang selv om man er hvid og kristen og kommer fra et vestligt land. Somansir. Vi måtte derfor som så mange andre vente på, at opholdstilladelsen blev udstedt, inden vi kunne pakke vores lille Peugeot 205, med hvad der kunne være, og køre sydpå.

Af en eller anden grund, som jeg ikke husker, var mit zambiske kørekort blevet registreret i Petauke. Det var før computernes tid, så det foregik i en stor bog, hvor kortets nr., datoen for registrering, mit navn og andre nødvendige data blev indskrevet linje for linje.

Og således gik der lang tid uden problemer, men en dag forsvandt mit kørekort. Måske blev det fisket ud af min Fjällräv, jeg ved det ikke, men væk var det. Jeg indså hurtigt, at jeg nok ikke i længden kunne snakke mig ud af ikke at have et gyldigt kørekort, især ikke fordi vi, Anne Marie og jeg, i de par år vi arbejdede som konsulenter for MS i Zambia og Zimbabwe, kørte i gennemsnit 100.000 km om året. Der er lange afstande i Afrika, og MS projekterne lå spredt over hele i landet. Det burde vel ikke være så bøvlet at få et erstatningskørekort. Troede jeg. Men det var det. Problemet var, at mit kørekort jo altså var registreret i Petauke, og man kunne kun få et erstatningskort, hvis man kunne dokumentere, at man rent faktisk havde haft et kort i forvejen. Det var fotokopieringens tidlige tidsalder, så man kunne ikke blot præsentere en kopi. Telefonforbindelserne var svære at håndtere, og selv om man måske kunne ringe til Petauke og få en motorkontorsmand til at finde data om kortet, så var det ikke en farbar vej at gå. Den eneste løsning var at drage til Petauke, 800-900 km væk fra Harare, og håbe på, at den store bog, som mit kort var blevet registreret i, stadig fandtes.

Så det gjorde vi, og minsandten om ikke den flinke mand på Motorkontoret efter en halv times søgning, linje for linje i den store bog, fandt frem til den rigtige linje med mine data, så jeg kunne få udstedt et nyt kørekort. Ret skal være ret. Det var ikke den eneste grund til, at vi var i Petauke. Vi var alligevel i nærheden på projektbesøg.

Det gik knap så gelinde, da vi boede i Urambo i Tanzania. Her skulle vi selvfølgelig også have et tanzaniansk kørekort udstedt. Det kunne man ikke få i Urambo, der var en distriktsby, og distriktsbyer udsteder ikke kørekort, det gør kun provinsbyer. Den provinsby, som Urambo hørte til, var Tabora. Her var der et motorkontor, og her har jeg brugt mange timer på at sidde og vente på den motorsagkyndige. Det var ikke hver dag, vi var i Tabora, og stort set hver eneste gang, jeg var der, var den motorsagkyndige der ikke. Og når han så endelig var på sit kontor, var der altid et eller andet, der manglede i min ansøgning. Der var naturligvis kun én person, der måtte skrive under og udstede kørekort. Bossen. Assistenten var ikke bemyndiget til det arbejde. Det tog mig godt og vel et års tid at få fat i det, og det blev fejret på behørig vis, da jeg vendte hjem til Urambo med et tanzaniansk kørekort.

Her i landet er det noget lettere. Man slår blot op i et centralt register og kontrollerer, at man har bestået køreprøven og fået udstedt et kort, og at det samme kort ikke er frataget.

Men tilbage til hovedsporet. Vi var i Horsens, fordi min bil skulle serviceres hos Toyota. Vi stod umanerlig tidlig op, kl. 7, og det var umanerlig koldt, -7 grader, og min bil var umanerlig meget dækket af is fra nattens rimfrost, så det tog umanerlig lang tid at få bilen klar til at køre fra Pøt mod Horsens. Vi var heldigvis fri for tåge. Toyota-værkstedet havde sagt, at det ville tage en halvanden times tid, hvorfor vi havde besluttet at gå en lang tur i Horsens. Det er lang tid siden, jeg har været nede og oppe ad landets bredeste

gågade. Søndergade hedder den. Vi ville lige stikke hovederne ind i byens to gamle kirker, Klosterkirken og Frelserkirken. Den sidstnævnte var lukket. Den havde kun åben mellem kl. 12 og 14 for andagtsøgende sjæle, fortalte et lille skilt i døren. Mere velkommen var vi i den ualmindelig smukke Klosterkirke, der var åben for maks. fem besøgende ad gangen. Smuk er den. Kan jeg sagtens sige, jeg er både døbt og konfirmeret i den. Og mine forældre blev bisat her.

Derefter gik det op og ned ad Søndergade. Der er sket meget, siden Anne Marie og jeg var lærere på Handelsgymnasiet. Søndergade er meget forandret, med udsænkingssteder og andre små rum for store og små. Hyggelig gade. Endda med kunstværker i det offentlige rum. Skænket af Horsens Folkeblads Fond. Vi fandt en 4-5 skulpturer, ét af Mikael Kvium og resten af Christian Lemmertz. Kvium er fra Horsens, det er Lemmertz ikke, men Horsens Kunstmuseum har en relativ stor samling af Lemmertz' værker. Og Kvium's. Værkerne er anmeldt 1. maj 2020 i en artikel titlen Kunstsafari på Horsens Gågade (<https://kunsten.nu/journal/kunstsafari-paa-horsens-gaagade/>). Det bliver fint at vende tilbage, når vejret er blevet varmere, for det var stadigvæk umanerlig koldt i Horsens. Minus 12,7 grader natten før, årets hidtil koldeste.

Efter en god halvanden times kunst- og kirkesafari var vi tilbage ved Toyota, og efter endnu en halv times tid var hybriden færdig-serviceret. Derefter stod på programmet på ugens storindkøb i SuperBrugsen i Stensballe.

Michael Kvium: Double blind

Christian Lemmertz: Adam (& Erik)

Christian Lemmertz: <titel> (& Anne Marie)

Michael Kvium: Double blind

Christian Lemmertz: Hyæne med barn

Michael Kvium: Double blind

3. februar 2021 – Og så kom sneen

Min venstre læg driller stadig, og nu er højre hase også begyndt at gøre knas. Måske har jeg fået forstrækning, eller også er det overbelastning, fordi jeg går forkert for at spare min venstre læg. Det går over med tiden, er jeg sikker på.

Heldigvis havde vi ikke planlagt større vandringer. Det var der heller ikke værd til. Sneen væltede ned fra, om ikke fra årle morgenstund, så i hvert fald fra midt på formiddagen. Vi brugte dagen til en del indendørs gøremål, og da snevejret var stilnet en smule af, gik vi en tur rundt i området og så på sneen.

Smukt var det.

Snedækket hybrid

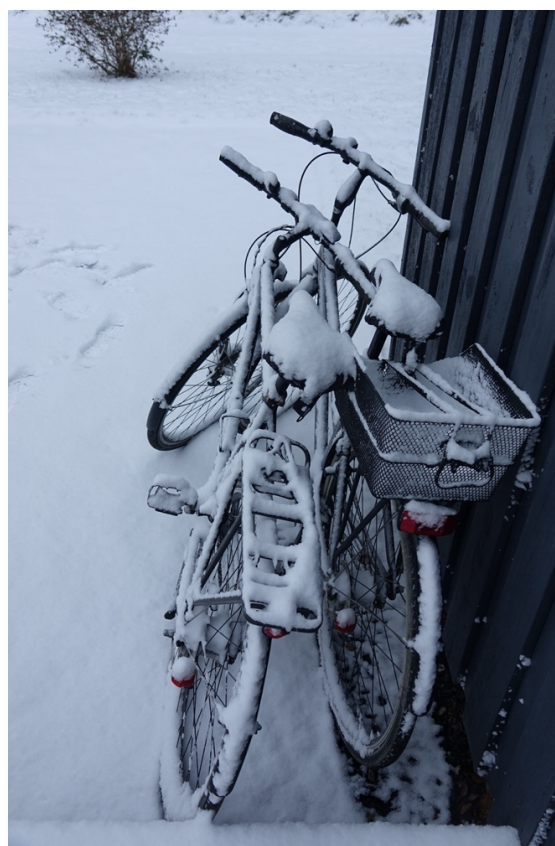
Snedækket busk

En anden snedækket busk

Snedækkede træer i Sønderby Skov

Snedækkede cykler

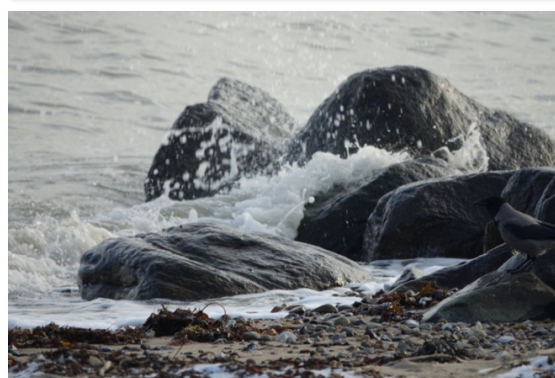
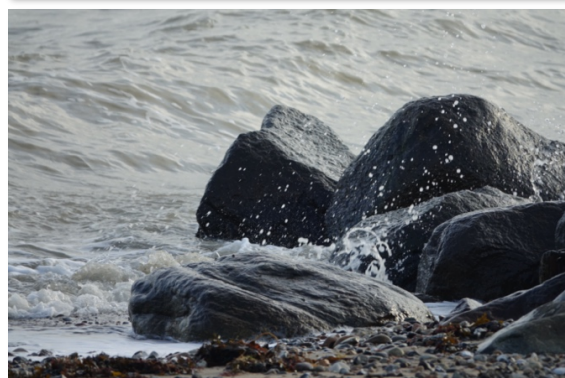
4. februar 2021 – Bidende koldt ved bugten

Vejret indbyder ikke ligefrem til længerevarende udendørs aktiviteter, så det blev indendørs kontorarbejde det meste af dagen.

Efter frokost blev det dog til en tur til stranden, Smuk som altid, men bidende koldt var det. En kort tur gennem Sønderby Skov, over igennem et af de mange sommerhusområder, ned ad stien mod stranden, den der er spærret for kørsel med en aflåst bom, hvor der tydeligt står "Parkering forbudt". Lidt længere nede af stien ved noget, der godt kunne ligne en p-plads på et grønt areal, står der "Parkering – med særlig tilladelse af grundejerforeningen". Hvordan de to skilte harmonerer med hinanden, skal man nok ikke spekulere så meget over. Så det gør jeg så heller ikke.

Der var sne på bjergene (op til 5 m) på Endelave

Efter en times tid i kulden var vi hjemme igen. Vi frøs ikke. Vi var i vinterklæder. Fra inderst til yderst.

Vinter ved As Vig

5. februar 2021 – Bambi på besøg i haven

Det er fortsat bidende koldt i Pøt. Måske var det derfor, at vi fik besøg af et rådyr i morges. Der var ingen folk på stien ved siden af vores hus, der var ingen biler på vejene omkring husene, så der var stille og fredeligt ved hækken med de lækre grønne blade. De få blade der var der endnu.

Den stod der en halv times tid, indtil en tidlig morgengrøn løber dukkede op, og så blev det alligevel for meget. Den fortrak ind i skoven. Det var et herligt formiddagssyn.

Vi manglede forsyninger, så vi tog en tur til SuperBrugsen i Juelsminde. Afstanden er overkommelig, 12 km, og vejen var ren, i hvert fald landevejen mellem Glud og Juelsminde. Inde i selve sommerhusområdet var sneen presset fast til plade af is. Forsigtig kørsel var tilrådeligt.

Havde det ikke været, fordi vi skal ud at gå hver dag, var vi vist ikke kommet afsted i dag. Vi fik dog en fin tur på knap 4 km ud af det, og vi pudsede vores glorie, da vi var hjemme igen. Det er noget af et arbejde at komme i tøjet før turen og af tøjet efter turen. Anne Marie har mange lag på, så mange at det tog hende et kvarters tid på turen at fortælle mig, hvad hun var ikklædt fra inderst til yderst. Det er i øvrigt en kamp i det hele taget at finde plads til at tage tøj på og af. Husets fordelingsgang er en meter bred. Det er ikke meget, når to personer skal passere hinanden. Det kan ikke lade sig gøre, uden at vi begge krabber sidelæns forbi hinanden.

Vi fik dog en tur ud af. Så sommerhuskoloniens mindste hus, bambibeskyttelse af nye træer og Endelavefærgen på vej til Endelave. Selvfølgelig, hvor ellers. Nåh ja, den kunne jo have været på vej tilbage til Snaptun. Men det var den ikke. Den var på vej til Endelave, som lå fint i horisonten og skinnede med hvidt sne på toppen.

Meteorologerne lover frost de næste mange dage. De varslede de ikke i slutningen af januar. Men nu er den, frosten, og det skal vi vel ikke være kede af. Alskens kryb, som vi ikke bryder os om at støde på til sommer, går til, og det er godt nok.

Bambi besøg i haven i Pøt Strandby

6. februar 2021 – Vandring i Klokkedal

Dagens vandretur gik gennem Klokkedal, en meget smuk smeltevandsdal, dannet i istiden. Dalen er næsten 2,5 km lang. Der var mange andre, der havde fået samme idé, så p-pladsen ved Bollervej var temmelig fyldt. Vi fandt vist den sidste ledige plads.

Der er egentlig kun to veje, man kan gå. Enten start man fra p-pladsen i nordenden og går sydpå, eller også starter man fra p-pladsen i sydenden og går nordpå. Såre enkelt. Der er en ret stor skovvej, parallel

med hovedvejen, man kan følge et stykke af vejen. Den tog vi på tilbagereturen. Der er et hav af småstier på de stejle skrænter, men dem undlod vi at betrede. Med en enkelt undtagelse. Vi "kom til" at starte ud på en smal skræntsti. Den så tilforladelig ud ved p-pladsen, men det holdt snart op, og så havde vi nok at gøre med

Den gamle mølle i Klokkedal

at holde os på stien. Visse steder var der langt ned til bunden af dalen. Det svært farbare stykke sluttede dog snart, og derefter havde vi en fin og let tur i det flotte frostvejr.

Helt nede i bunden mod nord er der en vandmølle, der har været i brug indtil 1962. Her har der også tidligere været et traktørsted. Kan huske det fra min barndom. De havde ikke spiritusbevilling, ikke fordi det gjorde mig så meget i min barndom, men man kunne da godt forestille sig, at det havde betydning for de voksne. Nu om stunder er der hverken vandmølle, traktørsted eller spiritusbevilling. Blot en privat bolig i møllen. Sikkert et hyggeligt sted. Især om sommeren. Hvis man bryder sig om turister.

Den opstemmede sø er der, neden for møllen er der ænder i bækken, og den gamle fisketrappe eksisterer også stadigvæk. Der står på et fint skilt ved bredden af søen, at fiskeri er forbudt. På tre sprog endda. Altså teksten, ikke fiskeriet som sådan. Vi så faktisk også et par andre skilte med info om kamera-overvågning af mårhunde.

Fin tur, men kold.

Travetur i Klokkedal

7. februar 2021 – TPC

TPC er et portugisisk akronym for Trabalho para Casa. På dansk hjemmearbejde. Eller lektier. Og hvorfor kommer jeg så lige i tanke om det i dag. Jo, dagen i dag var præget af TPC. Jeg har et møde i orienteringsforbundets stævne-og reglementsudvalg på onsdag. Virtuelt, naturligvis, men det skal alligevel forberedes. Derfor gik det meste af dagen med TPC.

Vi stødte første gang på begrebet TPC i 1993. I Lissabon. Vi var sendt på sprogkursus, i portugisisk selvfølgelig. Ikke underligt, at det var portugisisk, når vi var i Lissabon for at lære sprog. Jeg havde søgt en stilling som Administrator for MS landeprogram i Mozambique, og havde fået det. Der var bare ét problem, i Mozambique taler man portugisisk. Og det var jeg godt nok ikke lige stødt på før. Et eller andet sted havde jeg læst, at portugisisk var det sprog, der lå tættest på latin, og da jeg havde bestået den lille latinprøve, med bravur endda, i 1960, så var jeg helt sikker på, at det at lære portugisisk ikke ville blive et problem. Meeen, det var nu ikke helt let. Måske havde jeg alligevel ikke lært så meget latin i sin tid på Ryesgade Skole i Horsens.

Vi kom til Lissabon i foråret 1993 og var heldige at få en lærer, der var supereffektiv. Gabriella, tror jeg hun hed. Eller også noget andet portugisisk. Kurset var intensivt. 2 x 2 lektioner om formiddagen og 2 x 2 lektioner om eftermiddagen. Ind imellem dobbelt-lektionerne tid til en espresso på den nærmeste café. Og på traditionel portugisisk vis god tid til frokost og en gåtur i den nærmeste park. Undervisningen sluttede altid med en stak TPC, som Gabriella, eller hvad hun nu hed, forventede at vi ville have løsningen på næste morgen. Og det havde vi. Og der var mange røde streger i de skriftlige opgaver. Men det trak godt nok tænder ud. Vi havde fri i weekenden. Bortset fra TPC, altså.

Det er "by far" den bedste sproglærer, jeg nogensinde har haft. Hun krævede grammatisk korrekte sætningskonstruktioner, i en sådan grad at jeg sommetider tænkte mere på, om grammatikken var korrekt, eller om folk kunne forstå, hvad jeg forsøgte at sige. Med min baggrund som matematiklærer, med stramme "grammatiske" regler, var den måde at lære portugisisk på dog effektiv.

Vi var på sprogskole i 9 uger. Efter 6 uger havde vi en uge fri, hvor vi skulle ud blandt folket og tale sproget med almindelige mennesker. Vi tog toget til den nordlige del af Portugal, helt oppe ved grænsen til Spanien, var rundt om Porto, tog toget op i Douro-dalen, fortsatte med lokaltoget op ad bjergskråningerne til Régua, hvor vi lejede en bil og kørte langt, langt ud på landet.

Jeg var lige fyldt 50 år i 1993 og det var et fantastisk privilegium at få lov at kaste sig ud i et helt nyt fagområde, så langt fra det, som jeg hidtil havde beskæftiget mig med, matematik, databehandling og økonomi.

Efter sprogskolen fløj vi direkte til Maputo, hvor jeg startede arbejdet dagen efter. Vi blev indlogeret på et hotel de første par måneder, et af de pænere i Maputo på det tidspunkt. Efter et par dage fik Anne Marie et korttidsjob i Harare, og så boede jeg alene på hotel de første par måneder. Min forgænger på posten som administrator havde ikke tænkt sig at flytte ud fra det hus, vi skulle overtage, før i absolut sidste øjeblik. Hun var i det hele taget ikke særlig samarbejdsvillig, men det er en helt anden historie.

Jeg var i Maputo, boede på hotel og kæmpede med at forstå og gøre mig forståelig på Mozambique-Portugisisk, som er noget anderledes end Portugisisk-Portugisisk. Jeg var fast besluttet på at tale portugisisk på MS-kontoret fra dag ét. Og gjorde det, selv om det sommetider var svært. Der skete naturligvis det, at mine mozambiquiske kolleger gerne ville træne deres engelsk, og derfor hellere ville tale engelsk med mig. Med mit relativt lave niveau, i hvert fald i starten, blev det ofte noget kaudervælsk, der blev talt. Men det gik. Og efterhånden og med årene gik det såmænd også så fint, så jeg beherskede sproget, både mundtligt og skriftligt, i hvert fald til et niveau noget over det niveau, som den nu hedengangne prinsgemal beherskede dansk. Det kom mig siden til gavn som konsulent, da jeg kom i folden som freelancer hos et stort amerikansk konsulentfirma. De havde ikke kontakt til så mange økonomer, der beherskede portugisisk, så jeg fik ofte opgaverne.

At bo på hotel i Maputo i 1993, selv om det var et af de pænere, var ikke nogen stor oplevelse. Dels var der varemangel, og dels havde været 17 års borgerkrig sat sine spor på infrastrukturen. Det var kun et halvt års tid efter våbenhvilen mellem regeringspartiet Frelimo og oprørspartiet Renamo, der blev indgået i oktober 1992. Hvordan det i øvrigt var at bo i Maputo og på landet i Mozambique på det tidspunkt, er en helt anden historie, som jeg gemmer til en anden lejlighed.

Jeg fik altså lært portugisisk på den hårde måde, med grammatikken i orden og et hav af TPC'er, der samvittighedsfuldt blev lavet og afleveret. På en måde kan jeg godt være misundelig på de folk, der kom til Mozambique og overhovedet ikke havde grammatikken på plads, men alligevel fyrede nogle sætninger af, som mozambiquerne forstod. Altså forstod og forstod, de skulle sommetider spørge, hvad de mente, men så fik man jo også trænet sproget på den måde. Sommetider havde jeg for travlt med at tænke på, om grammatikken var rigtig, før jeg udtalte mig om et emne, selv om det måske havde været bedre bare at sige noget. Det gælder jo også herhjemme, vi støtter og står bag de mennesker, der på trods af manglende sprogkompetencer trods alt udtaler sig. Ja altså nok alligevel ikke alle, det voksne mobbeoffer prinsgemalen var vi da vist ikke så overbærende overfor.

Efter dagens TPC gik vi en lille tur i området. Gennem skoven, over til den næste sommerhuskoloni og ned på stranden, som vi fulgte hjemad. Så skal jeg da ellers lige love for, at vi havde fået vinden imod. Der var 3 graders frost, men det følte som 15. Fimbulvinteren er over os.

Sønderby Strand i vinterdragt

8. februar 2021 – Dagene længes og vinteren strenges

Citatet er fra Brorsons salme "Her skal ties, her skal bies". Har jeg fundet ud af med Google's hjælp. Og hvorfor mon jeg lige kommer i tanke om den strofe. Det er der da vist ingen tvivl om. Her ved As Vig er det bidende koldt. Rigtig fimbulvinter. Temperaturen er godt nok ikke længere nede end -2 grader, men med frisk vind på 10 m/sek føles det som -11 grader. Siger min vejrudsigt på mobilos'en. Og det skulle være ved flere dage endnu. Siger vejrudsigten også.

Vi har snebyger og fygning. Flot er det. Jeg har ikke oplevet noget lignende siden dengang, jeg boede i Højbjerg uden for Århus i januar 2003. Vi var lige vendt hjem fra Tanzania og havde lånt en lejlighed af vores gode veninde Karen, som på det tidspunkt arbejdede i Sydafrika. Vi kom hjem direkte fra Tanzanias varme til dansk vinter. Lejligheden var en andelsbolig på 1. sal med en smuk udsigt ned mod Marselisborgskovene. Billederne viser, hvor flot det var. Et sådant syn får man ikke i storbyen, men med flytningen til de store, åbne vidder i Jylland skulle det vel ikke igen være 18 år, før vi ser snefygning.

Desværre har vinden blæst sneen af træerne i Pøt Strandby. Men sådan en god travetur i fygernes med udsigt til bugten, Endelave, Æbelø og As Hoved er da ikke at foragte. Mågerne havde travlt ved badebroen, helt derinde hvor vi for nogle dage siden fandt et par rør med udløb af "noget flydende". Dengang mente vi nok, at det var vand. Men hvad mon mågerne gik efter lige der? Nå, det har nok været småfisk, der er blevet skyllet ind mod badebroen i den kraftige vind. Håber jeg. Er ikke sikker på, at jeg vil tage til Pøt Strand og bade til sommer. Nå, men det kommer jo nok også af sig selv. Tvivler på, at vandet bliver 28 grader.

Resten af dagen var der hjemmesysler på programmet. Er gået i gang med Krause-Kjærs nyeste politikrimi. Den bliver jeg vist hurtigere færdig med end Georges Perec's Livet en brugsanvisning. Bogens fortællinger ligger stadig som bagkatalog i mit hjernelager.

Pøt Strand januar 2021

Højbjerg og Mindeparken 2003

10. februar 2021 – Ud at gå i sne

Det havde sneet voldsomt i løbet af natten, og der lå vel op til 10 cm sne nogle steder. Andre steder havde blæsten næsten rensset jordens frostklare overflade. Det hus vi er i lige nu, har ikke carport, så hybridens var totaldækket af sne. Løs sne, så det kunne fjernes med en almindelig huskost. Det er ikke almindeligt med sneskovle i sommerhuse, i hvert fald fandt jeg ikke en sådan tingest. Det så heller ikke ud til, at nabohusene havde adgang til en sneskovl.

Huskosten kunne også bruges til at skubbe sneen væk fra fordøren, så vi kunne komme ud at trave i sneen. Det var hårdt arbejde at kæmpe sig gennem den løse sne. Knap så slemt som løs sand, men derhenad. Vi fik en tur på 4,2 km ud af det. Vi har to sædvanlige ture, den ene mod syd, der går igennem Sønderby Skov og over til sommerhuskolonien ved Sønderby og den anden mod nord. Den går mest igennem sommerhuskolonier, men midtvejs er der et lille skovstykke med en lille grøft med rindende vand, et hus på kanten af skrænten ned mod bugten og et stort stykke, der vist bliver brugt som opholdsareal for badegæster om sommeren. Herfra er der en stejl sti ned til stranden med en badebro. Det er ikke den samme som den badebro, der ved udløbet har et par rør med "noget rindende væske". Her holder mågerne gerne til. Den badebro, vi ser på vores nordrute, har tilsyneladende ingen udløb af mærkelige væsker.

Feriehuse er forskellige. Det er helårshuse for så vidt også. Det her hus, som vi flytter fra om nogle dage, er bygget i 2001. På den tid var det vigtigt at have spa og sauna i huset. Af hensyn til udlejning til tyskere, tror jeg. Det tager en masse plads op til ingen verdens nytte. Og det er så heller ikke helt rigtig, for saunaen gemmer på en saunaovn med sten, der kan opvarmes, en støvsuger, en kost, en gulvskrubbe, en gulvklud, en sammenklappelig drømmeseng, en gulvspand af den slags, man stikker en særlige moppe ned i for at vaske gulv, en træspand og en grydeske til brug for et saunabesøg og en stor svaber. Vi har brugt støvsugeren et par gange, og kosten har været nyttig til at fjerne sne fra hybridens. Resten står der bare. Ubrugt.

Der er også en brændeovn. Den har vi ikke brugt. Det sviner, temperaturen er ikke til at styre, det soder, og partikeludstødning er sundhedsfarlig, især for os med nedsat lungefunktion. Så brændeovn? Helst ikke.

Vi har også et klimaanlæg. Et af dem, der hænger under loftet og får sin varme fra et udendørs køle/varmeanlæg. Den kan kun blæse kold luft ud i stuen. Den kan sikkert nok repareres, men nu er det for sent. Vi rejser på lørdag. Vi

Det mest irriterende ved det her hus er den smalle fordelingsgang. Der er kun plads til at to personer passerer hinanden med front mod hinanden og derefter krabber sidelæns. Havde det været sommer og sol, havde det nok ikke betydet så meget, man kunne jo blot have bevæget sig udenfor for at tage en jakke på, og det er nok i virkeligheden ikke så sandsynligt, at man overhovedet behøver at tage jakke på, hvis det er sommer og sol. Det er samme problem i soveværelset, det store, som ikke så stort endda. Her kan vi også kun passere hinanden på krabbemaner. De øvrige to soverum er så små, så her kan mere end én person ad gangen ikke bevæge sig rundt. Gad vide, hvordan det fungerer, hvis man er en familie med far, mor og 4 børn. Første person i seng, kald på den næste, som så kan kaste sig under dynen. Nå, men jeg behøver sådan set ikke spekulere så længe over det. Der er en stor terrasse, overdækket, og en stor græsplæne. Måske sætter man et telt op i haven, hvis man føler det for trangt, eller smider en madras på terrassen. Hvad ved jeg?

Så er der køkkenet. Her er der et komfur med fire kogeplader. Kun de to til venstre kan reguleres. Det kan de to til højre for så vidt også. De har blot to funktioner. Slukket eller tændt for fuldt blus. Man kan vænne sig til meget. Også, at man kun kan regulere de to blus til venstre. Emhætten fungerer til gengæld upåklageligt. Det gør ovnen også. Vi har bagt både gulerodsboller og kardemommesnurrer. Vi har også ovnstegt rodfrugter. Og mørbrad. På gourmetmadfronten er alt således vel.

Vi savner vores Cooker. Den havde vi meget fornøjelse af på Frederiksberg. Her har vi blot en lille elkedel af ubestemmeligt mærke. Den kan knap nok koge vand nok til en kande kaffe. Og når vandet koger, sprutter det ud over både kedel, bund og køkkenbord. Med tiden fik vi lært at tilpasse mængden af vand i kedlen til dens særheder og i øvrigt have en karklud og en halv køkkenrulle klar til at tørre overskydende og overflydende vand op.

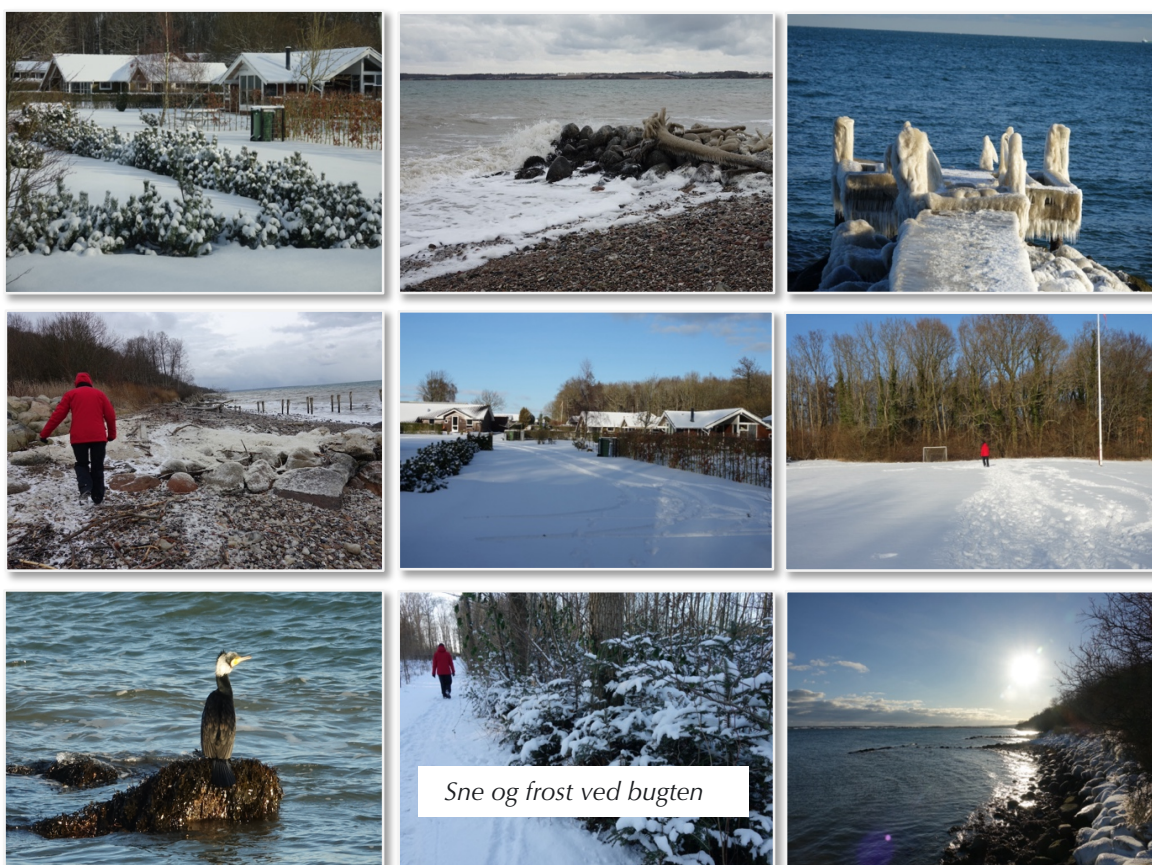
Der er naturligvis internet i huset. Det er ikke specielt hurtigt, men det virker. Intet feriehus med respekt for sig selv udlejes i disse tider uden internet. Måske, men det er en del af det filter, vi lægger ind i vores søgekriterier, når vi søger huse. Sammen med vaskemaskine, tørretumbler og opvaskemaskine. Det sidste glemte vi ved de to første huse, vi har været i på vores Danmarks-odyssé. Tørretumbler har vi heller ikke haft alle vegne, men det kan vi håndtere med en fornuftig størrelse tørrestativ og lidt plads. Her har vi skabt os lidt ekstra tørreplads ved at sætte et par tørresnore op omkring et par stolper i stuen, hvor den ene stolpe er skorstensrøret til brændeovnen, som vi jo alligevel ikke bruger.

En ting, der har undret os, er, hvad man som ejer tænker, når man møblerer sit sommerhus. Ofte har vi tænkt, at der er sket det, som Niels Hausgaard engang havde en sketch om, hvor overskudsmøbler fik spørgsmålet: "Er det ikke noget, vi kan bruge nede i sommerhuset?"

Lyssætningen er også et kapitel for sig. Den er svært læsevenlig, især om aftenen. Om dagen går det, her kan man blot finde et sted med naturligt lys. Det gamle fjernsyn, som sikkert har kendt bedre dage, inden det blev skiftet ud med en nyere model derhjemme i hovedboligen og derefter flyttet til sommerhuset, virker egentlig fint. Det gør fjernbetjeningen ikke. Heller ikke, selv om vi skiftede batterierne til nye. Det er en mindre detalje, det kan håndteres med knapperne på siden af apparatet.

Placeringen af møblerne er en anden forunderlig ting. I de seneste tre huse er vi startet med at møblere om. Også her i Pøt. Vi skal så lige huske, hvordan møblerne stod, da vi kom, men det har vi en god fornemmelse for.

Det kan lyde som mange småproblemer, vi har skullet forholde os til. Det er det også. Men det er dog ingenting mod de udfordringer, vi stod over for i huset i Maputo og huset i Urambo i Tanzania. Men det er en helt anden historie, eller to.

Her har vi det fint. Vi håndterer de små problemer uden større besvær og holder varmen i vores vinterundertøj. Det bliver snart varmere, siger meteorologerne og deres forudsigelser stoler vi på. De plejer at passe. Altså dagen efter, når de fortæller om det vejr, der var i går.

11. februar 2021 – Ud at gå i mere sne

Det havde sneet igen i nat. Knap så meget som natten før, men jeg måtte igen have fat i huskosten og feje trappetrin og bil. Det er tredje morgen i træk, at jeg skal feje trappe og bil.

Dagens travetur gik lidt her og lidt der. Lidt i skov og meget på markvej. Lidt på asfalt og meget i løs sne i skoven. Lidt i skygge og meget i sol. Vi ville ikke ned på stranden. Der er efterhånden noget glat, efter vandet har skvulpet op over sten og sand og badebro. Ikke fordi, vi skulle ud at stå på skøjter på badebroen.

Vi fandt Horsens Folkeblads afleveringsplads ved landevejen. Gad vide, om avisen stadig bliver afleveret der. Efter skiltet at dømme så det ikke helt sådan ud. Vi var næsten nået rundt på vores 5.1 km travetur, da sneen igen begyndte at vælte ned. Vi nåede hjem i god behold.

Formiddagen gik med indendørs sysler. Vi fik besøg i haven af en sjagger, en drosselart, der åbenbart ikke flyver bort til mildere egne om vinteren. Den muntrede sig vældigt i hækken.

Det gjorde vi også med at se på den.

Sjagger i haven

Vandretur i snelandskaber

Udendørs sauna – ikke vores

Drop-off for Horsens Folkeblad
– vist ikke i brug

12. februar 2021 – Ud at trave i sne igen

Det var den samme gamle sne, vi travede i i dag. Det var den sidste tur i denne omgang. Vi mangler en del vandreture i Bjerre Herred, så vi kommer nok tilbage en dag. Endelave nåede vi heller ikke. Kroen havde corona-lukket. Kaninoen står på vandreprogrammet, når vi kommer til sommer og sol.

Sneen var lige så løs som i går, men der havde været flere ude at trave i sneen, og på de store veje, som en passant ikke er så store endda, havde der været biler. Vores hus ligger for enden af en bivej, hvor der ikke havde været mange biler. Her var det stadigvæk løs sne, vi gik rundt i.

Det var frostklart. Vi kunne se masser af svømmefugle i havet, sneen på Endelave, Æbelø og langt ude i horisonten Fyn. Der var også muldvarpeskud. Hvordan det lykkes muldvarpen at skubbe den frosne jord op, er lidt en gåde. Men den gør det alligevel.

De små bække i skoven er nu frosset til. De er for smalle til skøjteløb, men hvis de havde været bredere og hvis jeg havde ejet et par skøjter og hvis havde haft dem med, kunne jeg godt have stået på skøjter.

Jeg havde ikke været ude at luften hybrid, siden snefaldet startede, men i går havde jeg kostet sneen af. Ikke nogen særlig god ide, for i nat frøs det voldsomt. I morges ved 8-tiden var temperaturen minus 11 grader og hybrid var helt dækket af noget, der lignede rimfrost. Jeg skulle en tur i Dagli' Brugsen i Glud, så jeg måtte ud og skrabe is af ruderne. Hybrid startede uden problemer. Uden for sommerhuskolonien var vejene saltede og ryddede, så det gik fint.

Vi har pakket hele dagen. Bagagerummet er fyldt og bliver ikke åbnet før Husby. Cykelhængerer hænges på kroen med cyklerne hængt på.

Hybriden er klar til afgang

Kabinen bliver fyldt op i morgen tidlig, og så drager vi herfra ved 10-tiden. Ned om Juelsminde for at aflevere nøgler og forbrugsblanket med store tal, det har været koldt, og dyrt i opvarmning de sidste par uger.